

הומוסקסואליות

— סקירת מידע —

HOMOSEXUALITY - OVERVIEW

הומוסקסואליות

— סקירת מידע —

HOMOSEXUALITY - OVERVIEW

לתגובות: lh.mispacha@gmail.com

עיצוב: duraz.design@gmail.com

תוכן

2	הקדמה
3	תקציר

חלק ראשון / הומוסקסואליות וגורמיה

7	א. אחוז ההומוסקסואלים באוכלוסייה
9	סקירת מחקרים / אחוז ההומוסקסואלים באוכלוסייה
10	ב. גורמים בולטים להופעת הומוסקסואליות
10	פתולוגיה של המשפחה
13	פגיעה מינית בילדות ובנערות
16	גורמים סביבתיים אחרים
17	סקירת מחקרים / אחוזי הפגיעות המיניות בקרב הומוסקסואלים
18	ג. אין גורם מולד משמעותי
18	הגורם הגנטי
21	גורמים מולדים נוספים
22	ד. מצוקות אינהרנטיות של ההומוסקסואליות
26	סקירת מחקרים / מצוקות נפשיות אינהרנטיות של הומוסקסואלים

חלק שני / נורמות מיניות חריגות רווחות אצל הומוסקסואלים

28	א. תרבות הסטוצים ואפליקציות ההכרויות
33	ב. חוסר יציבות בקשרים ההומוסקסואלים
40	ג. ניצול מיני של קטינים בקהילת ההומוסקסואלים
40	עדויות מטפלים
46	עדויות של נפגעים מתוך הקהילה
50	ד. אורגיות - סצנות המסיבות בקהילה הגאה
54	ה. סמים ויחסי מין אצל הומוסקסואלים
60	סקירת מחקרים / גורמים ומאפיינים של שימוש בכמסקס אצל הומוסקסואלים
61	סיכום

חלק שלישי / מלחמת התקינות הפוליטית בטיפול בהומוסקסואליות

63	א. תולדות הוצאת ההומוסקסואליות מה־DSM
67	ב. ההתנגדות לטיפול הרה־אוריינטציה
69	ג. יעילות טיפולי הרה־אוריינטציה
76	ד. הניסיון להוציא את טיפולי הרה־אוריינטציה אל מחוץ לחוק

נספחים

79	1. הומוסקסואליות בהיסטוריה
81	2. תקצירי מחקרים
83	3. ספרות מקצועית על יעילות טיפולי שינוי האוריינטציה המינית
84	4. אחוז הלה"ב במדינות ה־OECD

הקדמה

תרבות התקינות הפוליטית של ימינו מקימה שורה של מחיצות המסתירות מעיני הציבור את תמונת המחקר הפסיכולוגית והסוציולוגית באשר להומוסקסואליות.

מחיצה נוספת עבה במיוחד מסתירה גם את נורמות החיים הרווחות בקהילת ההומוסקסואלים. רק מעטים מודעים לאופי הייחודי של צורת החיים ההומוסקסואלית.

החוברת שלפניכם מבקשת להסיט את המסך ולהציג מידע עובדתי מפורט המבוסס על מחקרים סטטיסטיים, ניתוחים פסיכולוגיים וסוציולוגיים, תיאורי מיקרים, עדויות, קטעי עיתונות וקטעים מהמרשתת בשלשה נושאים:

1. הומוסקסואליות וגורמיה - אחוזי ההומוסקסואליות באוכלוסייה, הגורמים המובהקים להומוסקסואליות, המצוקות האינהרנטיות של ההומוסקסואליות.

2. נורמות מיניות חריגות רווחות בקרב הומוסקסואלים.

3. סקירת תולדות מלחמת התקינות הפוליטית בטיפול בהומוסקסואליות.

כמו כן תוצג תמונת המחקר על סיכויי ההצלחה של הטיפול לשינוי האוריינטציה המינית.

תקציר

אחוזים באכלוסיה

מיטב המחקרים מצביעים על כאחוז אחד של הומוסקסואלים מובהקים מכלל האוכלוסייה ועל עוד כמה אחוזים בודדים של ביסקסואלים ושל כאלה שהתנסו אי פעם בחוויה הומוסקסואלית (עמ' 7-9).

גורמים

להומוסקסואליות יש שני גורמים מובהקים: פתולוגיה של המשפחה ופגיעות מיניות בגיל צעיר.

הקליסיקונים הגדולים של מדע הפסיכולוגיה נתנו את דעתם על הגורמים הפסיכודינמיים להיווצרות הומוסקסואליות. המכנה המשותף הרחב של דבריהם הוא שאישיות הטרוסקסואלית מתפתחת בתהליך מורכב מתוך יחס תקין בין הילד לבין הוריו. יחס שאינו תקין בין הילד לבין הוריו עלול לשבש תהליך זה. תאוריות אלה נתמכות בדיווחים של מטפלים רבים ובמחקר הסטטיסטי (עמ' 10-12).

ישנם דיווחים רבים על אחוז גבוה של פגיעות מיניות בגיל צעיר בקרב הומוסקסואלים ומחקרים סטטיסטיים מאששים דיווחים אלו. התוצאות של פגיעה מינית בגיל צעיר עלולות להיות קשות ביותר. בין היתר קיימת גם סכנה להטיית האוריינטציה המינית (עמ' 13-16).

לנטייה המינית יש גמישות בסיסית ויתכן שגורמים סביבתיים שונים יגרמו להתפתחות משיכה נרכשת לבני אותו המין, זאת אף ללא השפעת הגורמים המובהקים להומוסקסואליות (עמ' 16).

על פי מיטב המחקרים אין להומוסקסואליות גורם מולד משמעותי (עמ' 18-21).

מצוקות אופייניות

הומוסקסואליות מלווה בשורה של מצוקות חריפות. על פי המחקר שיעור האובדנות בקרב הומוסקסואלים גבוה פי שבעה-שמונה משיעור האובדנות בכלל האוכלוסייה ומעל 50% מההומוסקסואלים סובלים מדיכאון בינוני עד חריף. המצוקות הבולטות אצל הומוסקסואלים הם חרדה, דיכאון, אובדנות, קשיים

עם ההורים, קשיים ביצירת קשר קבוע, אכזבות על רקע נטישות ובגידות של בני זוג ואובדנות על רקע זה. שורה של נורמות מיניות חריגות רווחות בקהילת ההומוסקסואלים מעצימות מצוקות אלה (עמ' 22-26).

נורמות מיניות חריגות

מחקרים ועדויות מתוך קהילת הלהט"ב מצביעים על כך שהומואים רבים צורכים "סטוצים" (היכרויות מיניות ארעיות) באמצעות אפליקציות ההיכרויות באופן אובססיבי ובאחוזים גבוהים גם בהשוואה לאגף המתירני של אוכלוסיית הפנויים ההטרוסקסואלית. ההחצנה וההחפצה של המין ההומוסקסואלי באים לידי ביטוי חריף באופני ההתקשרות באמצעות האפליקציות, ובהיכרויות הארעיות שבעקבותיהם רווחות תופעות של זנות הומוסקסואלית, פגיעות מיניות בקטינים ומקרי אונס (עמ' 31-28).

הומוסקסואלים רבים מתקשים להגיע לקשר בר קיימא. לקשרים שבכל זאת נוצרים אורבות נורמות רווחות של פתיחת הקשר גם נגד רצונו אחד הצדדים, בגידות ונטישות. על פי רוב, קשרים הומוסקסואלים ארוכי טווח אינם כוללים נאמנות מינית והם סוג של חברות ושותפות. הומואים רבים מדווחים על תחושות של זרות ובדידות גם תוך כדי קשר. התחושה של הומוסקסואלים רבים היא ייאוש מזוגיות (עמ' 39-33).

עדויותיהם של טובי המטפלים ושל נפגעים רבים מעלות תמונה קשה המתארת נורמה רחבה של ניצול מיני של קטינים במתחם קהילת הלהט"ב. מאפיין בולט של התופעה הוא חוסר מודעות, הן של הפוגעים והן של הנפגעים, לפשע שבניצול מיני של קטינים. מעשים המוגדרים כעבריינות מין ומביאים לעונש מאסר מחוץ לקהילה, בתוך הקהילה הם נורמה, דבר מקובל שאינו נתפס כעבריינות (עמ' 49-40).

הסצנה של מסיבות ההומוסקסואלים שונה מאוד מהסצנה של מסיבות הסטרייטים ומובילה למקום רחוק מאוד. מסיבות הגייז הן מסיבות מתודלקות בסמים, מלאות במיניות בוטה ובפגיעות מיניות באופן שלא יעלה על הדעת במסיבות של סטרייטים. מסיבות הגייז מהוות משפך לסצנת האורגיות. אורגיות מתודלקות בסמים, רבות משתתפים או מעטות משתתפים, הן נורמה רווחת אצל הומוסקסואלים. באורגיות אלה ההחפצה של המיניות המנותקת מקשר אישי, מגיעה לשיא (עמ' 53-50).

על פי מחקרים צריכת הסמים אצל הומוסקסואלים גדולה עד פי עשר בהשוואה לשאר האוכלוסייה. אופי השימוש בסמים אצלם הוא ייחודי - צריכה של מגוון סמים פסיכודינמיים קשים כדי לשדרג את יחסי המין. את הנורמה הרחבה של שימוש בסמים סביב יחסי המין מנחילים מבוגרים מנוסים לצעירים תמימים, וחיים צעירים נהרסים. גורמי המקצוע יודעים שאין כל סיכוי למנוע מהומוסקסואלים רבים את השימוש בסמים כבדים והם מנהלים קרב מאסף כדי להביא אותם ל"שימוש מושכל" (עמ' 60-54).

השתקת המצוקות ואפשרות הטיפול בהומוסקסואליות

לחץ פוליטי ומשחק המילים של התקינות הפוליטית הביא את הממסד הפסיכולוגי למקד את המבט בתפקוד החברתי התקין של הומוסקסואלים רבים ולהתעלם ממצוקות הנמצאות בחצר האחורית של התפקוד התקין. לב המצוקה הוא הקושי להגיע לקשר יציב סביב הנטייה המינית וההשלכות של הבדידות על בריאות הנפש (עמ' 66-63).

הוצאת הטיפול בהומוסקסואליות ממרכז העולם הטיפולי ודחיקתו לשוליים, בשילוב מחקרים מוטים ולחץ פוליטי, מסתירים את אחוזי ההצלחה יוצאי הדופן של הטיפול לשינוי האוריינטציה המינית (עמ' 78-67).

חלק ראשון

הומוסקסואליות וגורמיה

א | אחוז ההומוסקסואלים באוכלוסייה

בסקר ענק של כמאתיים אלף נשאלים, שערך מכון גאלופ בכל 50 המדינות של ארה"ב ב-2013, 3.5% מהנשאלים ענו תשובה חיובית לשאלה "האם אתה, באופן אישי, רואה את עצמך כלסבית, הומו, ביסקסואל או טרנסג'נדר?" נוסח השאלה "באופן אישי" מכוון גם למי שלא "יצא מהארון". ב-3.5 אחוזים אלו כלולים גם ביסקסואלים הנמשכים גם למין השני, אחוז ההומוסקסואלים המובהקים קטן יותר. אחוז העונים תשובה חיובית שונה ממקום למקום מ-1.7% בצפון דקוטה עד ל-5.1% בהוואי. על פי נתוני הסקר ככל שרמת ההשכלה נמוכה יותר וככל שהמצב הכלכלי נמוך יותר - עולה אחוז ההומוסקסואליות. ככל שהגיל עולה, יורד אחוז ההומוסקסואליות והלסביות. (מקו, 19.02.13)

סקר לאומי אמריקאי לצורך מלחמה באיידס, שנערך בסמיכות לסקר הקודם, העלה נתונים דומים:

The Open AIDS Journal, 2012, 6, (Suppl 1: M6) 98-107 Estimating the Population Size of Men Who Have Sex with Men in the United States to Obtain HIV and Syphilis Rates

”

Results: Estimates of the proportion of men who engaged in same-sex behavior differed by recall period: past year = 2.9% (95%CI, 2.6-3.2); past five years = 3.9% (3.5-4.4); ever = 6.9% (5.1-8.6). Rates on all 3 disease metrics were much higher among MSM than among either other men or women (38 to 109 times as high).

בהתאם ליחס שבין אחוז ההומוסקסואלים המובהקים ובין אחוז הספקטרום הביסקסואלי (על פי סולם קינסי), המחקרים שהצגנו ומחקרים נוספים, אותם נציג בהמשך, מצביעים על **כאחוז אחד של ההומוסקסואלים מובהקים ועוד כמה אחוזים בודדים של ביסקסואלים ושל כאלה שהתנסו אי פעם גם בחוויה ההומוסקסואלית.**

המחקר העדכני מפריך את תוצאות המחקר החלוצי של קינסי מ-1948 בעניין שיעור ההומוסקסואלים באוכלוסייה.

קינסי (Kinsey, 1948), זואולוג ביסקסואל, ערך סקר כדי להעריך את שיעור ההומוסקסואלים באוכלוסייה. כ-10% מהנשאלים דיווחו שהם "פחות או יותר הומוסקסואלים". כ-30% נוספים דיווחו שלצד משיכה לנשים, קיימת אצלם מידה מסוימת של משיכה לגברים. לנתונים אלה הוסיף קינסי עדויות היסטוריות ואנתרופולוגיות לנוהג מקובל של ההומוסקסואליות בתרבויות רבות, והסיק שתי מסקנות:

1. ההומוסקסואליות אינה תופעה חריגה והיא אחת מהווריאציות של המיניות.
2. קיים רצף של הנטייה המינית: אין מעבר חד מהטרנסקסואליות להומוסקסואליות, ישנו סולם עם מצבי ביניים של אוריינטציה מינית, וישנה גמישות של הנטייה המינית.

המחקר של קינסי דגם אוכלוסייה שאינה מייצגת: אסירים, עברייני מין, מוראיינים שקינסי ועוזריו ידעו מראש, מתוך היכרות אישית, על התנהגותם המינית החריגה, סטודנטים מתירניים שלא חששו להתראיין על נושאים שנחשבו אז כטאבו¹.

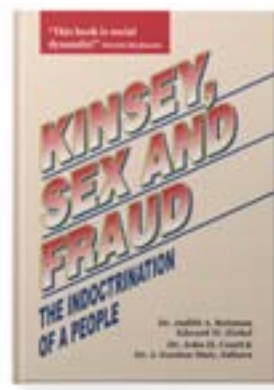
כאמור, מחקרים עדכניים רבים על אחוז ההומוסקסואלים באוכלוסייה סותרים את מסקנתו הראשונה של קינסי ומוכיחים שמדובר בתופעה חריגה. אף על פי כן רבים ממשיכים להשתמש בנתון המוטעה של 10% ויותר.

מסקנתו השנייה של קינסי על גמישות הנטייה המינית ועל סולם מצבי הביניים, מקובלת על חוקרים ועל מטפלים רבים.

המחקר הבא של ד"ר רייזמן הוא ספר ביקורתי על עבודתו של קינסי.

1. רייזמן עמודים 8-10. חני מלר עמוד 10.

Reisman, J.A. & Eichel, E.W. (1990). *Kinsey, Sex and Fraud: The Indoctrination of a People. An Investigation into the Human Sexuality Research of Alfred C. Kinsey*. Lafayette, LA: Huntington House.

[Kinsey, Sex and Fraud](#)

ישנה ספרות עשירה על מחקרו של קינסי, ומוסכם כמעט על כולם שמחקרו היה לקוי. כך כתב סוציולוג המיניות פרופ' סימון, סגור של קינסי ומתנגד חריף של רייזמן:

”

“...the pioneering research of Alfred Kinsey and his associates.. was flawed, as almost all in retrospection already understand..”

[Prof. William Simon](#)

סקירת מחקרים /

אחוז ההומוסקסואלים באוכלוסייה

- 1%** / **1%**

1 A study of 5,514 Canadian college and university students under the age of 25 found 1% who were homosexual and 1% who were bisexual. (King *et al*, 1988).
- 3.6%** / **6.1%**

2 A study of 8,337 British men found that 6.1% had had "any homosexual experience" and 3.6% had "1+ homosexual partner ever." (Johnson *et al*, 1992).
- 2.6%** / **4.1%**

3 A French study of 20,055 people found that 4.1% of the men and 2.6% of the women had at least one occurrence of intercourse with person of the same sex during their lifetime. (ANRS, 1992).
- 2.7%**

4 A Danish random survey found that 2.7% of the 1,373 men who responded to their questionnaire had homosexual experience (intercourse). (Melbye, 1992).
- 2%** / **3%**

5 The National Health Interview Survey does household interviews of the civilian non-institutionalized population. The results of three of these surveys, done in 1990-1991 and based on over 9,000 responses each time, found between 2-3% of the people responding said yes to a set of statements which included "You are a man who has had sex with another man at some time since 1977, even one time." (Dawson, Hardy, 1990-1992)
- 3%** / **3.5%**

6 In a random survey of 6,300 Norwegians, 3.5% of the men and 3% of the women reported that they had had a homosexual experience sometime in their life. (Sundet *et al*, 1988).
- 1.2%** / **3.8%**

7 OECD, *Society at a Glance: OECD Social Indicators; A Spotlight on LGBT People*, 2019, table 1.A.1, pp. 52-55. (שיעור הלהי"ב במדינות הOECD. ראה עמוד 84, נספח 4)

גורמים בולטים להופעת הומוסקסואליות

פתולוגיה של המשפחה

הקלסיקונים הגדולים של מדע הפסיכולוגיה נתנו את דעתם על הגורמים הפסיכודינמיים להיווצרות הומוסקסואליות.

המכנה המשותף הרחב של דבריהם הוא שאישיות הטרוסקסואלית מתפתחת בתהליך מורכב מתוך יחס תקין בין הילד לבין הוריו. יחס שאינו תקין בין הילד לבין הוריו עלול לשבש תהליך זה.

הגורמים העיקריים בתיאוריות המרכזיות: הזדהות עם האם במקום עם האב (פרויד, 1922. ויניקוט, 1971), אם חודרנית שאינה מאפשרת תהליך היפרדות בשילוב היעדר אב (מרגרט מהלר, 1968), פתרון לא מוצלח של התסביך האדיפאלי (פרויד, 1922. מלאני קליין, 1945).

בעקבות תיאוריות אלה הוגדרה ההומוסקסואליות באנציקלופדיה העברית באופן הבא: **"הפרעה בכושר לפתח יחס ריגשי אל המין השני, ההומוסקסואל מעדיף את המין הזהה כדי להימלט מקונפליקטים הכרוכים ביצירת קשר למין השני, קונפליקטים כאלה נובעים לרוב מיחס מופרע בגיל הילדות אל ההורים".** (אנציקלופדיה עברית ערך מין)

אין מדובר בתיאוריות ישנות מנותקות מהמציאות העכשווית, מטפלים רבים מדווחים על קושי במערך המשפחתי של מטופלים הומוסקסואלים.

במסגרת עבודת M.A, ראיין חגי מלר חמישה עשר מטפלים, שבמשך השנים

חגי מלר, טיפולים פסיכולוגיים
לשינוי אוריינטציה מינית.
(האוניברסיטה העברית 2012)

עברו תחת ידם מאות מטופלים הומוסקסואלים.
בראיונות עלתה הפתולוגיה של המשפחה כגורם
מרכזי להומוסקסואליות:

”רובם המוחלט של המטפלים שרואיינו
רואים את היחסים עם האב ו/ או עם האם
כגורם מרכזי בהתפתחות הנטייה. רוב
המטפלים מתארים מערך משפחתי כלשהו
המונע את האפשרות ליצירת הזדהות עם
האב... ההסברים מתארים באופן כללי שני
מודלים משפחתיים, הראשון הוא של אם
דומיננטית ואב חלש או נעדר, והשני הוא
מודל הפוך בו האב שתלטן במיוחד והאם
חלשה או נעדרת...”²

”

בהקשר זה נביא התרשמות של מטפלים הטוענים שרבים בקרב ההומוסקסואלים
הם בעלי נפש רגישה.

”בדרך כלל הנטייה תופיע אצל אנשים רגישים מאוד, שגם כילדים
היו רגישים מאוד... ומכיוון שהוא ילד רגיש מאוד הוא מושפע...”³

”

מחקר סטטיסטי יוצא דופן בגודלו (מחקר לאומי של שני מיליון דנים), מעלה
באופן ברור קשר בין מערך משפחתי לקוי ובין הומוסקסואליות:

h, M. and Hviid, A. (2006) Childhood family correlates of heterosexual
and homosexual marriages: A national cohort study of two million
Danes. *Archives of Sexual Behavior*, 35: 533–547.

”

”Men who marry homosexually are more likely to have been
raised in a family with unstable parental relationships –
particularly, absent or unknown fathers and divorced parents.

2. חגי מלר, עמ' 58.

3. יונתן ברנסקי, עולם קטן גיליון 752.

Men who experienced parental death during childhood or adolescence had significantly lower heterosexual marriage rates than peers whose parents were both alive on their 18th birthday. The younger the age of the father's death, the lower was the likelihood of heterosexual marriage.

The shorter the duration of parental marriage, the higher was the likelihood of homosexual marriage... homosexual marriage rates were 36% and 26% higher among men and women, respectively, who experienced parental divorce after less than six years of marriage, than among peers whose parents remained married for all 18 years of childhood and adolescence.

Men whose parents divorced before their 6th birthday were 39% more likely to marry homosexually than peers from intact parental marriages.

Men whose cohabitation with both parents ended before age 18 years had significantly (55%–76%) higher rates of homosexual marriage than men who cohabited with both parents until 18 years.

אבנר ברנהיימר (הומוסקסואל, סופר ותסריטאי) מספר על הקשר שבין יחסיו עם אמו לבין נטייתו המינית:

"אני לא חושב שכל ההומואים נולדו הומואים, יש משהו שהוא כן ביחסים במשפחה, בין האבא והאמא והילדים, שמוציא איזה פוטנציאל של הומואים ולסביות. אין לי שום ספק שזה שילוב של גנטיקה ומערך כוחות במשפחה.

אני חושב שבאופן אישי היו לי יחסים מאוד סימביוטיים עם אמא שלי, שהייתי צריך להרחיק אותה קצת, ובחירה בגברים הייתה רצון לשים גבול ביני לבניה. לבחור בגברים, אולי מתוך חרדה שאבחר בה, שאולי אשכב איתה. אדיפלי לחלוטין. זה עלה תוך כדי הטיפול. ברגע שהשלמתי עם האזורים האלה, הצלחתי להכניס אישה לחיים שלי, כי נשים כבר לא מעוררות בי חרדה שאבלע בתוכן, שאשכב עם אמא שלי. זה נרגע אצלי".

[\("הומאים לא נולדים הומואים, זה לא רק גנטי". גלובס, 05.06.2013\)](#)

פגיעה מינית בילדות ובנערות

ישנם דיווחים רבים על אחוז גבוה של פגיעות מיניות בילדות ובנערות בקרב הומוסקסואלים⁴, מחקרים סטטיסטיים מאששים דיווחים אלו.

אחוז הפגיעות המיניות בילדות בכלל האוכלוסייה: במחקר של הפרופסורים

צבי איזיקוביץ ורחל לב ויזל משנת 2014, רואינו 12,035 ילדים ונערים עד גיל 17 (כיתות ו עד י). המחקר נעשה בבתי ספר בחינוך הממלכתי, הממלכתי דתי והערבי. 19.5% מהנחקרים הבנים דיווחו על פגיעה מינית מכל סוג שהוא, כאשר כ 40% מהפגיעות פיזיות. בקרב הבנות 17.9% דיווחו על פגיעה מינית. הרוב המכריע של התוקפים היו גברים (כ 90%). באופן בולט בנים דיווחו יותר מבנות על פגיעות מיניות ע"י צעיר מקבוצת השווים, ועל אחוז גבוה יותר של פגיעות חוזרות ונשנות.

התוצאות של פגיעה מינית בילדות עלולות להיות קשות ביותר. בין היתר קיימת גם סכנה להטיית האוריינטציה המינית.

דוגמא מתוך מכתב של בעל נטייה הומוסקסואליות:

"בצעירותי, בגיל מאוד קטן, עברתי התנסות מינית עוד לפני שהבנתי מה זה. עד היום זה נותר בי כסוג של פצע שאני מנסה לרפא. גברים תמיד נתפסו בעיניי כאנשים אלימים עם כעס וכוח שהם משתמשים בו לרעה. מילדות נחרטה בי שבועה פנימית "שלא יעשני גבר", דחיתי והדחקתי נטיות גבריות שבי, פיתחתי שנאה לגברים וגבריות ככל שהשנים עברו התחלתי לשנוא את עצמי על מה שיש בי, אבל השנאה לגבריות לא נעלמה ולא ריפאה אותי, היא הפכה לתשוקה, שאם אני לא יכול להיות גבר בעצמי, אני זקוק לגבר אחר שיעניק לי את הגבריות שלו. זה מה שאני מחפש בגבר.

אתה צריך להבין משהו מאוד חשוב שמעלימים מהציבור: המשיכה לגברים כלל לא דומה למשיכה למין השני. המשיכה שלי, למשל, מתבטאת בביטול עצמי, בהאפסה של האישיות שלי. כשאני מרגיש משיכה לגבר, אני מפסיק להרגיש את עצמי ואת היכולות שלי"

(אני נמשך לגברים אבל לא שייך לקהילת הלהט"ב" ערוץ 7, 14.06.19)

4. להלן חלק שני פרק ג.

אחוז הפגיעות המיניות בילדות בקרב הומוסקסואלים:

על פי מחקרים, אחוזי הפגיעות המיניות בילדות אצל הומוסקסואלים, וביחוד אחוז הפגיעות הפיזיות החמורות, גבוה בהרבה מאחוזי הפגיעות בכלל האוכלוסייה.

מלר (עמ' 66) מביא דעה של מטפל הקושר בין שני הגורמים המרכזיים של הומוסקסואליות, פתולוגיה של המשפחה ופגיעה מינית. בלבול מיני ופסיכולוגי על רקע של קשר לא תקין עם ההורים עלול להביא למבנה אישיות פגיע המושך עברייני מין, ופגיעה מינית עלולה לקבע בנפש את משקעי הפתולוגיה של המשפחה: **"בהרבה מקרים ההתעללות המינית אינה מקרית, מכיוון שהוא משדר את הבלבול המיני שלו, המתעלל מרגיש שהוא יוכל לנצל אותו, גורמים אלו חוברים יחד להיווצרותה של נטייה הומוסקסואלית"**

מספר אלון: (הילו גלזר, הארץ, 12.06.19)

"גדלתי במרכז תל אביב ועד סוף הצבא הייתי בארון, בערך בכיתה ז'–ח' התחלתי לשוטט ברחובות, לחפש צרות. היה לי מסלול קבוע בדרך מבית ספר. הייתי חוזר הביתה ולא חוזר, עובר ליד הסאונה כאילו בטעות, עד שהייתי מוצא. אפילו זיפים עוד לא היו לי על הפנים אבל לגברים בעיר הזאת אין גבולות. זה התחיל בלעשות עיניים ומהר מאוד הגיעו האינטראקציות המיניות... (כאן מתאר אלון מעשי סדום שביצעו בו) דברים שלחלוטין אינם מותאמים לגיל. לא הבנתי בזה, לא הייתי מוכן לזה. חיפשתי מגע, קירבה..."

אותם גברים, בטח הם היו בסביבות גיל 30–40, היו מציעים לי שתייה. הייתי צריך המון אלוהול כדי להשתחרר והכל תמיד היה מאוד טכני. לאט־לאט התרחקתי מהאזורים הבטוחים שלי. יצאתי מהארון אבל לא מתוך תהליך של הבשלה ובגרות, אלא מתוך ניתוק. את החוויות הלא טובות, הפוגעניות, הזאתי הצדה ומיד עברתי לחוויה הבאה. ככה עובד המנגנון. אתה מקבל עליך את הנורמות שכולם עם כולם והכל הולך..."

אלון הוא נער צעיר (בן 13) בעל חסך רגשי ('חיפשתי מגע, קרבה') גברים בני 30–40 מנצלים אותו מינית, והוא נפגע קשות שוב ושוב.

ג'ייסון דנינו הולט. הומוסקסואל, שחקן. מראיין: ניר סלונים

מה הייתה ההתנסות המינית הראשונה שלך?

"זו שאלה מאוד אישית..."

העניין הוא שג'ייסון כבר שיתף בראיון למוסף גלריה של עיתון הארץ, שבגיל 13 היו לו אינטראקציות מיניות עם גברים מבוגרים. "הייתי בן 13 או 14, ושיקרתי כמובן בקשר לגיל שלי", הוא סיפר באותו ראיון. גם באחד מהפרקים של "מחברים" הוא מתוודה בפני חברתו על החוויות עם אותם גברים מבוגרים ועל הסמים שהם סיפקו לו, ומשחזר אונס שעבר בגיל 16. "אני יכול לספר לך שמאז השידור של הפרק, אפילו הודעת התנצלות אחת לא קיבלתי מאותם גברים", הוא משחרר אחרי שאני משדל אותו לפתוח את הנושא הכאוב

ואתה מתחרט על ההתנסויות האלה?

אני לא מבזבז זמן על חרטות. כשאתה בתקופה מעצבת זהות, אתה צריך חיבוק והרמה ושיגידו לך שאתה מוצלח. הטעות היא שאתה ילד בן 14 ואתה מקבל את החיזוק שלך דרך המיטה, אתה לומד משהו לא נכון לגבי עצמך. הלגיטימציה של 'הוא רוצה ואתה רוצה' היא אשליה והיא אשליה ממש מסוכנת. אני יודע שבן ה-14 שעכשיו קורא את זה בטח אומר 'יאללה יאללה' כי זה מה שאני הייתי אומר אז, ובגלל זה האחריות היא על הצד המבוגר"

אבל לצערנו הצד המבוגר לא תמיד לוקח אחריות.

אז אולי הגיע הזמן להפעיל סירנות. מה שבטוח הוא שחייבים להשמיע קול, כי הקול הזה לא יבוא מהילד בן ה-14 ולא מהגבר בן ה-40. הוא יבוא מאותם ילדים שהיו שם והתבגרו ומהחברים של אותו גבר שיודעים על מעלליו המיניים. השיחה הזאת צריכה להתחיל בסלון, דבר ראשון, ואז לעבור לכלי התקשורת" הבעיה היא שהרבה מאותם גברים מבוגרים מרגישים שהם משתייכים לקבוצה לגיטימית בתוך הקהילה. כמו שיש כאלה

שנמשכים לשריריים או לנשיים אז יש את אלו שנמשכים לנערים.
”אני חושב שאותו גבר שמשכנע את עצמו שהילד רוצה את זה
והוא לא עושה שום דבר רע, הוא חתיכת אפס פחדן עם ... קטן
– בין אם לא פיזית אז לפחות מנטאלית – עם הערכה עצמית
כל כך נמוכה, שהוא צריך ילד בן 14 שיעריץ אותו. מדובר באדם
אומלל. בטוח. הייתי אומר שאני מרחם עליו, אבל אני לא”

גם בסרט וגם לאורך הסדרה אנו נחשפים לכעס הרב של ג'ייסון
לאימא שלו. בעוד שאימו היא האימא מהחלומות של כל גוי,
שהכי מקבלת ומחבבת, ג'ייסון דווקא לא מקבל אותה כמו
שהיא: ”יש הרבה צדדים בה שקשה לי לקבל. אולי היא האימא
האולטימטיבית כשהיא לא אימא שלך”, הוא מבהיר. **”אני מעריך
אותה, אבל מצד שני יש לנו מערכת יחסים מאוד מורכבת”**

(מקו, 31.07.12)

גורמים סביבתיים אחרים

הבאנו לעיל את דעתם של קינסי ושל חוקרים נוספים על גמישות בסיסית של
הנטייה המינית. על בסיס הנחה זו, גורמים פסיכולוגיים קלים יחסית לטיפול,
כגון בעיה בדימוי העצמי, בעיה בדימוי הגוף, חוסר ביטחון בגבריות, עלולים
להפנות את הנטייה המינית לעבר גברים ובשילוב החתמה התנהגותית עלולה
להתקבע משיכה נרכשת לגברים.

באווירה המתירנית של היום, כאשר האופציה ההומוסקסואלית מונחת על
השולחן, אפשר שהגמישות של הנטייה המינית תתבטא בהטיה נרכשת לעבר
גברים גם בשל בעיות פסיכולוגיות קלות יחסית.

סקירת מחקרים / אחוזי הפגיעות המיניות בילדות בקרוב הומוסקסואלים:

1	Johnson, R. L., Shrier, D. (1985) Sexual Victimization of Boys: Experience at an Adolescent Medicine Clinic. <i>Journal of Adolescent Health Care</i> , 6: 372–376. 300 intercity boys	40 assaulted before puberty 260 not assaulted 47.5% homosexual 0% homosexual 10% bisexual
2	Johnson, R. L., Shrier, D. (1987) Past sexual victimization by females of male patients in an adolescent medicine clinic population. <i>Am. J. Psychiatry</i> 144: 650–652 Molested boys (mean age 10)	11 female-molested / 3 (28%) homosexual 14 male-molested / 8 (57%) homosexual 25 non-molested / 2 (8%) homosexual
3	Dimock, P. T. (1988). Adult males sexually abused as children: Characteristics and implications for treatment. <i>Journal of Interpersonal Violence</i> , 3: 203–216. Of 25 men with history of abuse:	16 reported gender identity confusion 8 bisexual, 2 primarily homosexual, 1 professed heterosexual but was not.
4	Remafedi, G. (1994) Predictors of unprotected intercourse among gay and bisexual youth: Knowledge, belief, and behavior. <i>Pediatrics</i> , 94: 163–165. 239 men aged 13 to 21 self-identified as homosexual or bisexual	42% had been sexually abused or assaulted (30% had attempted suicide; 23% used cocaine; 66% used marijuana regularly; 29% had been arrested; 11% had accepted money for sex)
5	Tomeo, M., Templer, D., Anderson, S., & Kotler, D. (2001) Comparative data on childhood and adolescence molestation in homosexual and heterosexual persons. <i>Archives of Sexual Behavior</i> , 30 (3): 535–541. 942 adults.	Homosexuals: 46% men (mean age 11), 22% women (mean age 13) reported child molestation by person of same gender Heterosexuals: 7% men, 1% women (Ego syntonie: 97% of the gay men participated in gay pride celebration)
6	לוי, ר. (2011): השפעותיה של פגיעה מינית על הזהות המגדרית והנטייה המינית של נפגעים גברים – השלכות טיפוליות. שיחות, כ"ה (2): 1837–173.	
7	Eskin, M., Kaynak-Demir, H. & Demir, S. Same-Sex Sexual Orientation, Childhood Sexual Abuse and Suicidal Behavior in University Students in Turkey. <i>Arch Sex Behav</i> 34, 185–195 (2005).	728% of the participants reported at least one instance of sexual abuse during their childhood"
8	Joseph H. Beitchman, Kenneth J. Zucker, Jane E. Hood, (1991) A review of the short-term effects of child sexual abuse	

הגורם הגנטי

רבים טוענים שהומוסקסואליות היא תכונה מולדת בלתי אפשרית לשינוי. לעיתים הטענה סתמית ללא כל נימוק, ולעיתים הטענה היא בשם "עשרות מחקרים" ו"קונצנזוס מדעי" בלי הפניה למקורות ולדיון מחקרי. במרכז דיון זה עומדת השאלה האם הומוסקסואליות היא תכונה גנטית.

מאמצים רבים הושקעו בחיפוש גן או מכלול גנטי שמוביל להומוסקסואליות. בתחילת שנות התשעים טענו דין האמר ועמיתיו (Hamer *et al*, 1991) כי נמצא הגן האחראי לנטייה הומוסקסואלית (Xq28). חוקרים אחרים פקפקו בשיטות המחקר של האמר ובמסקנותיו, ובמחקרים חוזרים של אברס ועמיתיו (Ebers *et al*, 1999) וביילי ועמיתיו (Baily *et al*, 1999) לא נמצאה השפעה מובהקת לגן זה. האמר עצמו עדכן את מחקרו (Hamer, 2005) ומיתן את מסקנתו החותכת.

ביילי ופילארד (Baily & Pillard, 1991) ערכו מחקר על תאומים וגילו כי המצב ששני התאומים הומוסקסואלים הוא בשכיחות של יותר מ-50% אצל תאומים זהים, בעוד שבתאומים שאינם זהים שכיחות אירוע כזה נמוכה בהרבה. לדעתם נתון זה מצביע על מרכיב תורשתי. אולם במחקר נוסף על תאומים (Billings & Beckwith, 1993) נמצאה עדות ברורה להשפעת הסביבה דווקא: נמצאו 22% זוגות תאומים שאינם זהים ששניהם הומוסקסואלים, ואחוז נמוך בהרבה של אחים שאינם תאומים ששניהם הומוסקסואלים. נתון זה אינו

יכול להיות מוסבר על ידי גנטיקה, משום שאין הבדל בין תאומים לא זהים לבין אחים שאינם תאומים מבחינת מטען גנטי משותף. הרי לפנינו השפעה ברורה של אלמנט סביבתי. במחקר תאומים מאוחר יותר, שערך ביילי עצמו (Baily et al, 2000), גדול בהיקפו מהראשון ועם איכות דגימה גבוהה יותר, התגלו 38% של זוגות תאומים זהים ששניהם הומוסקסואלים, ופער נמוך לעומת אחוז המתאם בזוגות תאומים שאינם זהים, ופחתה חשיבות אלמנט התורשה.

ביילי ופילרד עצמם העלו אפשרות שמחקר התאומים אינו מורה כלל על גורם גנטי להומוסקסואליות, משום שייתכן שהגנים המשותפים מובילים לתכונות אופי המגבירות את הסיכוי להשפעה סביבתית המעצבת הומוסקסואליות (מלר עמ' 14). נוסף על כך יש לפקפק בהנחה שאין הבדל באלמנט הסביבה אצל תאומים זהים ותאומים שאינם זהים, משום שהסביבה נוטה להתייחס אל תאומים זהים כמקשה אחת ("אתה מבדיל ביניהם?") והם נוטים יותר לקשר חזק, להשפעה הדדית ולחוויה דומה של הסביבה.

ברבות השנים גברה בקרב החוקרים הסתייגות מייחוס של תכונת אישיות מורכבת לגן או למכלול של גנים, וגברה ההבנה שלכל היותר מדובר בבסיס ובהכנה גנטיים עם אחוז קטן של השפעה. אחוז ההשפעה הגדול על גיבוש הומוסקסואליות הוא של תהליכים נפשיים וסביבתיים.

ראש פרויקט הגנום פרנסיס קולינס ביטא עמדה ברורה, שגם אם מחקר התאומים מורה על יסוד גנטי להומוסקסואליות, **הוא לכל היותר הכנה והמשקל המכריע הוא של גורמים מחוץ לתחום הגנטיקה:**

Francis S. Collins, MD PdD, former director of the National Human Genome Research Institute:

99

"What do we know about the role of genetics of male homosexuality? When we want to understand how much of a particular human behavior is hereditary, and how much is learned, we often start with those experiments of nature called identical twins. Identical twins have exactly the same DNA. So if some characteristic is purely genetic, the twins would be 100 percent concordant. But for sexual orientation, they're not. So what's the actual data? If one male twin is exclusively homosexual, what's the chance the other one will be? It's about 20 percent. It's not 100 percent, but it's not 3 or 4 percent, which

is roughly the population frequency. If you look at fraternal twins, who share environment, even in the womb, concordance is way less than 20 percent. That says there are clearly some genetic factors involved in male sexual orientation, but they are predisposing, not predetermining.

Another interesting fact, which I don't know how to explain, is that the chance of being a male homosexual goes up with each older brother that you have had. That's been confirmed in multiple studies. And nobody really understands the mechanism"

מחקר גנטי עדכני ענק, שסקר את הגנום המלא של כחצי מיליון אנשים, שנשאלו "האם אי פעם קיימת יחסי מין חד מיניים?", הביא למסקנה מרחיקת לכת יותר. **הווריאציות הגנטיות הקשורות לכאורה להתנהגות חד מינית נמצאו רק אצל פחות מ-1% מהנבדקים ההומוסקסואלים:**

”החוקרים מהרווארד ו-MIT מצאו חמש וריאציות גנטיות ספציפיות שקשורות להתנהגות חד מינית, והן מספקות עדות לכך שהשונות הגנטית מהווה רק חלק קטן מההתנהגות המינית ביחס לאותו המין. וריאציות גנטיות אלו חושפות בין היתר קשר אפשרי בין הנטייה המינית למנגנוני וויסות הורמוני המין – טסטוסטרון ואסטרוגן, ומצביעות בכך על המורכבות הרבה של המיניות האנושית. יחד עם זאת, כולן יחד היוו פחות מ-1% מהמקרים המציגים התנהגות חד מינית”. (רויטרס, 30.08.19)

אנדרה גאנה, ביולוג במכון לרפואה מולקולרית בפינלנד, אחד ממובילי המחקר:

”סרקנו את כל הגנום האנושי, ומצאנו קומץ של מיקומים, ליתר דיוק חמישה מיקומים, הקשורים בבירור לאנשים שדיווחו על התנסויות חד מיניות, לאלו הייתה השפעה קטנה מאוד, והם יחד מסבירים פחות מאחוז אחד ממגוון אלו שדיווחו על נטייה חד מינית” (אין גן גאה” וואלה, 30.08.19)

גורמים מולדים נוספים

בתחילת שנות ה-90 טען חוקר בשם לוי (LeVay, 1991) שמצא מספר אזורים מוגדלים במוח של הומוסקסואלים והם הגורם להומוסקסואליות. דבריו נדחו משום שמחקרו התבסס על ניתוח מוח של הומוסקסואלים שמתו מאיידס, ויתכן שהאיידס הוא הגורם לשינויים במוח. מחקר חוזר הראה שאין כל הבדל במבנה המוח בין הומוסקסואלים ובין הטרוסקסואלים (Byne et al, 2001). כמו כן, הראו פעמים רבות ניסויים שהתנהגות מסוימת היא הגורמת למבנה ייחודי במוח ולא מבנה המוח גורם את צורת ההתנהגות.

טענה נוספת מצביעה על מצב הורמונלי של האם בשעת ההיריון כגורם להומוסקסואליות. טענה זו שנויה במחלוקת ולכל היותר מדובר על אחוז קטן של מתאם בין המצב ההורמונלי של האם להומוסקסואליות, ובהמשך לדברי פ. קולינס לעיל מדובר לכל היותר על הכנה והתפקיד של הסביבה הוא המשמעותי. המחקר ההורמונלי אינו מביא בחשבון את הסיבות הסביבתיות לשינויים במצב ההורמונלי של האם, סיבות היכולות להתבטא בפתולוגיה של המשפחה, שהיא גורם מבוסס להומוסקסואליות.

מחקר הגורם ההורמונלי ומחקר הגורמים הביולוגיים הנוספים רחוק מאוד מנתונים מדויקים והוא בגדר השערות. **השערות אלה צומחות על רקע התעלמות אווירת התקינות הפוליטית מהסיבות הבולטות להומוסקסואליות: פתולוגיה של המשפחה ופגיעה מינית. התעלמות זו הכניסה חלקים מעולם המחקר לערפל.**

[מתוך מסמך של ה APA \(איגוד הפסיכולוגים האמריקאי\) משנת 2008:](#)

”

There is no consensus among scientists about the exact reasons that an individual develops a heterosexual, bisexual, gay or lesbian orientation. Although much research has examined the possible genetic, hormonal, developmental, social and cultural influences on sexual orientation, no findings have emerged that permit scientists to conclude that sexual orientation is determined by any particular factor or factors.

מצוקות אינהרנטיות של ההומוסקסואליות | D

יש התולים את כל מצוקות ההומוסקסואלים ביחס המבזה של החברה אליהם. אולם מחקרים מלמדים על שורה של מצוקות אינהרנטיות להומוסקסואליות, מצוקות שאינן תלויות ביחס החברה, מצוקות שילוו הומוסקסואלים רבים גם בחברה אוהדת. המצוקות הבולטות הן סלידה וזעזוע מן הנטייה ההומוסקסואלית, חרדה, דיכאון, אובדנות, אכזבה של הומוסקסואל הנמשך אל הטרוסקסואל מחוסר האפשרות לממש משיכה זו, קשיים עם ההורים, קשיים ביצירת קשר קבוע, אכזבות על רקע נטישות ובגידות של בני זוג ואובדנות על רקע זה.

על פי מחקרים, שיעור האובדנות בקהילת הלהט"ב גבוה פי שבעה-שמונה משיעור האובדנות בכלל האוכלוסייה. מעל 50% מההומוסקסואלים סובלים מדיכאון בינוני עד חריף:

”במחקר מ־2018, שערך פרופ' לוי בלז יחד עם דני פלג מהמגמה הקלינית ברופין, בו השתתפו 501 להט"בים מעל גיל 18, שגילם הממוצע היה 28, רוב הנשאלים העידו על רמות גבוהות של אירועי חיים שליליים, מצוקה ודיכאון, אם בהיסטוריה האישית ואם בציפיותיהם לעתיד.

במחקר נמצאו שיעורים גבוהים של מצוקה עכשווית בקרב להט"בים. 57.4% נמצאו כסובלים מדיכאון בינוני עד חריף. 83% דיווחו על מחשבות אובדניות שפקדו אותם במשך החיים. 21%

דיווחו על התנהגות אובדנית. 42% מההומואים ו-50% מהלסביות דיווחו על מחשבות אובדניות במהלך חייהם, כולל מחשבה על שיטה לביצוע התאבדות. אלו אחוזים גבוהים ביחס לאוכלוסייה הכללית, והם מתגמדים לעומת המצב החמור יותר בקרב בסקסואלים וטרנסג'נדרים: 70% ו-77% בהתאמה.

16% מההומואים שהשתתפו במחקר ניסו להתאבד. אצל הלסביות המצב חמור כפליים (30% דיווחו על ניסיון התאבדות), בקרב הדו-מיניות 36% ניסו להתאבד, ו-40% מהטרנסג'נדריות ניסו לשים קץ לחייהן. אלה נתונים גבוהים מאוד ביחס לאוכלוסייה הכללית, וגם אם לא הסתיימו במוות, הם מעידים על המצוקה הקשה ועל הסיכון המוגבר שבו שרויים ושרויות נשים וגברים בקהילה.

מחקרים שנעשו במדינות שונות בעשור האחרון, מצאו כי קהילת הלהט"ב נמצאת משמעותית בסיכון גבוה יותר לניסיונות אובדניים – עד פי שבעה יותר מכלל האוכלוסייה. גם שיעורי המוות מהתאבדות באוכלוסייה הלהט"בית גבוהים, ובדנמרק נמצא שגברים הומואים נמצאים בסיכון של פי שמונה מהאוכלוסייה הכללית להתאבד. מחקר שנעשה בארה"ב מצא ש-41% מהטרנסג'נדרים ניסו להתאבד בנקודה זו אחרת בחייהם – שיעור דומה לנתונים שעלו במחקר הישראלי". (["התחילו את המהפכה בלעדיהם" תומר מיכלזון. "המקום הכי חם", 23.06.20](#))

שלי נתן, עו"ס ופסיכותרפיסטית, מנהלת מערך הטיפול והייעוץ באגודה למען הלהט"ב, **מצביעה על שורה של נורמות מיניות חריגות רווחות בקהילת הלהט"ב, המגבירות משמעותית את הסיכוי לדיכאון חריף אצל הומוסקסואלים.** (נורמות אלו יפורטו להלן בחלק השני):

"המבוגרים בקהילה חווים באפליקציות ההיכרויות חווית של ניכור, חווית של דחייה, השפלות. לפעמים אתה מקבל דחייה בוטה, וזה מאוד משפיע. ככל שאתה מבוגר יותר, אתה חשוף שם יותר לפגיעה. אני שומעת את זה מהרבה גברים, את התחושה הזאת שהם לא רלוונטיים כבר, שהם לבד. בסוף הבדידות הורגת. בדידות

”

ותחושה של ניכור זה דבר שמשפיע מאוד על הבריאות ועל הבריאות הנפשית. יש כל מני תחלואים בקהילה שלא מדברים עליהם מספיק, מדגישה נתן, לא מדברים על פגיעות מיניות, לא מדברים על זנות אפורה של צעירים, כלומר על מין בשביל להיכנס למסיבה או מקום לישון בתל אביב. לא מדברים מספיק על 'כמסקס' (סקס בשילוב כימיקלים) על שימוש מוגזם בסמים, על התמכרויות למין – זה הכל תופעות שנובעות ממצוקה, ומצד שני יוצרות מצוקה עוד יותר גדולה אחר כך, תוסיף לכל זה בדידות, קשר לא טוב עם המשפחה, אידיאל יופי שקשה לעמוד בו. בטח כשאתה מתקרב לגיל 40 ופתאום מתחילה איזה כרס, והשיער דליל יותר. יש סטנדרטים של ביצועים מיניים ויכולת שצריך לעמוד בהן". (שם)

בתקשורת הממוסדת, ואף בחלק מן המחקרים, המצוקה של הומוסקסואלים מוצגת כתוצאה של עוינות החברה בלבד ויש השתקה של גורמי המצוקה הנובעים ישירות מצורת החיים של קהילת הלהט"ב, ללא כל קשר ליחסה של החברה הכללית אליהם.

שלי נתן: "יש השתקה יחסית של הדבר הזה. בטח של כל נושא הסמים, הפגיעות המיניות, ההתמכרויות..."

”

במרשתת אפשר לפגוש את המצוקות האותנטיות של הומוסקסואלים ונרחיב על כך בחלק השני.

דוגמא למצוקה המוזכרת במחקר החמישי שבעמוד הבא וגם בדבריה של נתן: אובדנות על רקע בדידות, וחוסר אפשרות להגיע לקשר יציב⁵. מתוך הבלוג ["אהבה וגאווה קדומה. מיומנה של כורסא מוכתמת"](#)

(המאמר מובא כאן בגרסתו המקורית וכעת הוא מופיע במרשתת בצורה מצונזרת. מנוע החיפוש "גוגל" מכיר את המילים שצונזרו):

"יניב היה בן 36 כשהחליט להתאבד, להתאבד, לא שום מילה מכובסת אחרת, בחדרו שבבית המלון אי שם בברלין אליה טס כמה ימים לפני כן, כמו ישראלים רבים ערב פסח (2019) ליניב היה פייסבוק עתיר תמונות מטילים בעולם. הכל שמח, אין זכר לרגעי עצבות. לא קיים. יניב היה גיי, הומוסקסואל. אבל אף אחד לא מדבר על זה, טאבו. לא מדברים על גייז שמתאבדים, הפוליטיקלי קורקט שמחייב הצגת קהילה שמחה ומאושרת, צודקת וצדקנית, שרק רוצה זוגיות ואהבה, מעלים כל זכר למה שקורה מבעד לדמעה שקופה. את הבדידות, את העצב, את הדיכאון, את החיפוש התמידי אחר סקס, את שברון הלב מזוגיות ששוב ושוב ושוב נשברת, את הפחד מלמות לבד, את האכזבה והשתיקה שאחריה. אף אחד לא מדבר על זה, אף אחד לא כותב על זה, ואם לא כותבים, אז זה לא קיים..."

5. על כך בהרחבה בחלק השני פרק ב.

סקירת מחקרים /

מצוקות נפשיות אינהרנטיות של

הומוסקסואלים:

1

Herrell, R., Goldberg, J., True, W.R., Ramakrishnan, V., Lyons, M., Eisen, S., Tsuang, M.T. (1999) Sexual Orientation and Suicidality: A Co-twin Control Study in Adult Men. *Arch. Gen. Psychiatry*, 56: 867-874.

Gay men prone to suicide **6.5** times more than co-twins.

2

Remafedi, G., Farrow, J., and Deisher, R. (1991). Risk Factors for Attempted Suicide in Gay and Bisexual Youth. *Pediatrics*, 87(6): 869-875.

The risk of suicide decreases by **80%** for each year that a young man **delays** homosexual/bisexual self-labeling.

Suicide attempts were **not** explained by experiences with discrimination, violence, loss of friendship, or current personal attitude towards homosexuality.

3

Ross, M.W. (1988): Homosexuality and mental health: A cross-cultural review. *J. Homosex*, 15(1/2): 131-152.

Comorbidity unrelated to the culture within which the homosexual person lives.

4

de Graaf, R., Sandfort, T.G.M. and ten Have, M. (2006): Suicidality and sexual orientation: Differences between men and women in a general population-based sample from the Netherlands. *Archives of Sexual Behavior*, 35: 253-262.

Homosexual men differed from their heterosexual counterparts on all four suicide symptoms (Odds Ratio [OR] ranging from 2.58 to 10.23, with higher ORs for more severe symptoms), and on the sum total of the four symptoms; homosexual women only differed from heterosexual women on suicide contemplation (OR=2.12).

5

Bell, A. P., & Weinberg, M. S. (1978) *Homosexualities: A Study of Diversity Among Men and Women*. New York: Simon & Shuster.

Major reason for suicide attempts was the breakup of relationships. In second place was the inability to accept oneself.

6

Cochran, B. N & Cauce, A. M (2006). Characteristics of lesbian, gay, bisexual, and transgender individuals entering substance abuse treatment. *Journal of Substance Abuse Treatment*, 30: 135-146.

LGBT clients used drugs of abuse more frequently than heterosexuals, and took psychotropic medications in twice the proportion of heterosexual clients. Significantly more likely to be victims of domestic violence.

חלק שני

נורמות מיניות חריגות רווחות
אצל הומוסקסואלים

א | תרבות הסטוצים ואפליקציות ההיכריות

מחקרים ועדויות מתוך קהילת הלהט"ב מצביעים על כך שהומואים רבים צורכים "סטוצים" באמצעות אפליקציות ההיכריות באופן אובססיבי ובאחוזים גבוהים גם בהשוואה לאגף המתירני של אוכלוסיית הפנויים ההטרסקסואלית: סקר של מתן סולומון וספיר שקלים מהמכללה האקדמית תל אביב-יפו, מצביע על הבדלים גדולים בין סטרייטים להומואים ביחס למטרת השימוש ואופני השימוש באפליקציות ההיכריות. 60% מההומואים מחפשים באפליקציות ההיכריות "סטוצים" לעומת רק 14% מהסטרייטים. כ-30% מההומואים מחפשים באפליקציות "קשר ארוך טווח", (בהמשך נפרט מה פירושו של "קשר ארוך טווח" אצל הומוסקסואלים) לעומת 70% אחוזים מהסטרייטים המחפשים קשר רציני. אצל כמחצית מהמשתמשים ההומואים פעילות שלוש אפליקציות היכריות ומעלה, כ-70% מהם נכנסים לאפליקציות עשר פעמים ביום ויותר. מרבית הסטרייטים נכנסים לאפליקציה פעם ביום וברשותם רק אפליקציה אחת פעילה.

מתן סולומון: "לא הופתענו מהתוצאות שתואמות את הסקירה הספרותית בנושא. בתור הומו, זה גרם לי להבין שמי שמחפש משהו רציני לא ימצא את מבוקשו באפליקציות. הבעיה העיקרית בעיני שאין היא שאין דרכים להכיר במציאות. במסיבות קשה להכיר מישהו לקשר רציני"

(["גריינדר vs אטרף איפה באמת כל הגייז נמצאים?" מקו, 14.02.18](#))

בהמשך נפרט על אופי המסיבות בקהילה.

ההחצנה וההחפצה של המין ההומוסקסואלי באים לביטוי חריף באפליקציות ההיכרויות:

טל פישר פסיכולוג קליני: "הקהילה אינה חפה מאפליה והדרה פנים קבוצתית, ורבים חווים בקהילה תחושה של תחרות וסטנדרטים קיצוניים של כושר, גבריות ונעורי נצח, אשר קשה לממשם.

באפליקציות ההיכרויות, **במיוחד בקרב הומוסקסואלים**, מתוארת תרבות של שיח פוגעני ובוטה מינית ונטייה לכיוון של סטוצים, דבר אשר אינו מתאים לכל אחד ולאורך זמן עשוי להגביר תחושת דחייה וניכור. בנוסף, ישנה נטייה לשימוש רב בסמים, בעיקר בסיטואציות מיניות" ([החטיבה הקלינית הסתדרות הפסיכולוגים, "התמודדות נפשית בקרב הקהילה הגאה"](#))

עדן לייקטרי: "הומואים, בואו נודה על האמת, אנחנו אוהבים סקס... בתור הומו שחי ב2018 אני נהנה מהפריבילגיות שיש לי לעומת הומואים שנולדו בתקופות חשוכות. מאפשרות קלה ליצור אינטראקציות מיניות עם גברים הומואים אחרים.. לפי נתוני גריינדר (אפליקציית היכרות פופולרית להומואים, "מטחנה" באנגלית), בישראל יש כ-18 אלף משתמשים במוצע. חשיבותה הגדולה של גריינדר היא בהיותה פלטפורמה למין מזדמן, אך יש בה גם צדדים בעייתיים, למשל, היא מקצינה את אידיאל היופי בקרב הומואים ביחס לקהילות אחרות. מחקר שביצע החוקר ויליאם אדלר ב2015 מצא כי 90% מההומואים מתארים את הפרטנר המועדף עליהם כגבוה, לבן, שרירי וגברי. באפליקציה המבנה הזה משועתק שוב ושוב והומואים נשיים מתקשים למצוא פרטנר. יתרה מכך, ההחפצה באפליקציות חמורה עד כדי כך, שבתוכן מתקיימת תופעת "תמיכה", כלומר הצעות תשלום תמורת יחסי מין..

ד"ר גיל פישוהוף קו הקשב של האגודה למען הלהטב: תרבות ההיכרויות הווירטואליות יכולה להכיל תכנים מאוד מיניים שבהחלט יוצרים אצל חלק מהאנשים תחושות של זרות, חציית גבולות, צורך להציג את עצמם באופנים שהם מרגישים לא בנוח איתם, בין אם בצורה גרפית ובין אם בטקסט.."

(גריינדר – מין מזדמן לצד החפצה, בדידות והתמכרות)

עדן לייקטרי הארץ, 16.12.18)

באפליקציות ההיכרויות ההומוסקסואליות ובדייטים שבעקבותיהם רווחות תופעות של זנות הומוסקסואלית, פגיעות מיניות בקטינים ומקרי אונס:

”

אפליקציות הסטוצים גריינדר וטינדר נחקרות בבריטניה בגלל מקרי אונס. משטרת בריטניה חקרה יותר מ-30 מקרי אונס של קטינים שהתאפשרו באמצעות אפליקציות הדייטינג מבוססות מיקום. שר הדיגיטל דורש הבהרות מגריינדר וטינדר

אפליקציות הדייטינג טינדר וגריינדר, שממוקדות בקהילה הגאה, עומדות במרכז של שערורייה בבריטניה אחרי שפורסם כי התגלו מקרים רבים של אונס של קטינים באמצעותן. השר לעניינים דיגיטליים בבריטניה, ג'רמי רייט, אמר כי ישלח לחברות המפעילות את האפליקציות מכתב ובו דרישה להבהיר מה הן עושות כדי למנוע גלישה של קטינים באפליקציות

(דה מרקר, 11.02.19)

מתוך החוברת **”במילים אחרות”**, שיח מתעורר על פגיעה מינית במרחב להט”בי, אסופת הרצאות וסדנאות. חוברת זו מאגדת בתוכה אסופה של הרצאות וסדנאות שהועברו במסגרת כינוס בית הספר לעבודה סוציאלית ע”ש בוב שאפל באוניברסיטת ת”א בתאריך ה-1 בדצמבר 2013.

”

”מצאנו סטטיסטיקות שמתארות מציאות לא פשוטה.. 100% מהגברים ההומואים דיווחו על אונס במהלך דייט”. (עמוד 7)

עדות אופיינית על אונס במהלך דייט הומוסקסואלי (שם עמ' 9):

”אני כותב לכם ועדיין מתלבט אם לשתף במה שקרה. לאורך השנים ניסיתי להדחיק את המקרה ונתתי לעצמי את כל התירוצים האפשריים, זו אשמתי, אני ביקשתי את זה, לא יכולתי

לבאס אותו ועוד מחשבות הרסניות כאלו שגרמו לי לשאת על עצמי בושה שלא הייתה שייכת לי בכלל. **הקושי הגדול שלי הוא בלהיות הומוסקסואל, כי לנו אסור לדבר על פגיעה מינית בקהילה.** אני שומע את הסיפורים של חברי ומבין שכולנו עברנו את זה, כולנו היינו שם ומתרצים את מה שקרה כ"דייט שנכשל". הרבה התנהגויות מיניות בקהילה שלנו מקבלות "נסיבות מקלות" ומוגדרות מחדש כמחמאה, חיזור, טקס קבלה שכולנו צריכים לעבור... נפגשתי עם בחור לדייט בבית קפה, היה לנו מאוד נחמד, אפילו הסתובבנו עוד שעה ברחובות העיר. היום בדיעבד אני מבין את קורי העכביש שתווה סביבי. תוך כדי שהסתובבנו הוא הסתמס הרבה ואמר שזו חברה שמשגעת אותו. פתאום הוא נעצר באחד הרחובות שהוא כמובן הוביל אליהם ואמר שהוא גר ממש פה ואם בא לי להמשיך את הדיבור אצלו בדירה. היה כל כך נחמד ונעים, אז למה לא לשבת אצלו בבית? נכנסנו לדירה ולא עברה חצי דקה ומישהו דפק בדלת, זה היה חבר שלו והוא הזמין אותו להיכנס... **הרגשתי ששניהם מכריחים אותי לקיים איתם יחסי מין מלאים, לא רציתי להמשיך בזה, אבל הרגשתי שזה יעבור לאלימות אם לא אעשה כרצונם.** ברגע שהם גמרו לקחתי את דברי ועזבתי את המקום. תחושת האשמה רדפה אותי שנים, הרי יכולתי שלא לעלות לדירה, אולי הייתי צריך להתנגד?"

עמוד אינסטגרם חדש בשם **"תורנו"**, מבקש להוציא מהארון את תופעת התקיפות המיניות שמתרחשת בקהילה הגאה. "זה מרגיש שלכל אחד יש סיפור, לעיתים יותר מאחד."

יוזם העמוד עומרי פיינשטיין: "בתקופה האחרונה דיברתי עם הרבה חברים מהקהילה הגאה על תופעת ההטרדות המיניות, וגיליתי שזאת תופעה נפוצה מאוד עד כי נדמה שלכל אחד כמעט יש סיפור. באחת השיחות חבר סיפר לי על מקרה אונס מזעזע שהוא חווה. כששאלתי אותו אם הוא עשה

”

עם זה משהו או מתכוון לעשות עם זה משהו, הוא ענה לי, 'מה אני אעשה? אתה יודע איך זה אצלנו בקהילה, זה ברגיל'.

המשפט הזה נורא צרם לי, בעיקר מפני שהוא נכון. זה גרם לי לרצות לחקור את התופעה בקהילה, לבדוק עד כמה היא באמת נפוצה ואילו סוגים של מקרים מתרחשים. אז פרסמתי באינסטגרם שלי סטורי שבו פניתי ללהט"בים שעוקבים אחריי, וביקשתי מהם לשתף אותי בחוויות על הטרדות ותקיפות מיניות שהם חוו. קיבלתי כמות מטורפת של עדויות, עשרות רבות, שלא הפסיקו להגיע...

"הייתי בן 19 והוא היה בן 31, יצאנו לתקופה קצרה של חודשיים, באתי אליו והוא השתמש בכוחניות כדי להפשיט אותי. ביקשתי שיפסיק, וכל מה שהוא אמר לי זה, 'עוד מעט זה נגמר'" (א', בן 23).

"שניים הזמינו אותי לדרינק, לקחו אותי לשירותים, והדבר הבא שאני זוכר הוא שהתעוררתי בבוקר מדמם.. הלכתי לאיכילוב לקבל טיפול מונע" (ד', בן 39).

גיל 17 חזר על עצמו הרבה בתור גיל שבו אנשים חוו הטרדה או תקיפה מינית. הרבה מבוגרים שיתפו אותי שבנערוthם הם יצאו למסיבות גייז כשהם עוד היו בארון או בדיוק יצאו ממנו, ובהרבה מקרים לא הייתה להם יכולת להתנגד לגברים שקלטו את הבחור החלש וחסר הביטחון ונטפלו אליו.. מתוך עשרות האנשים שפנו אליי, אף אחד לא סיפר שהוא התלונן על כך במשטרה. אני חושב שזה נובע מכך שהדבר הפך לשגרתי כל כך, כמעט נורמטיבי, עד שאפילו לא רואים אותו כבעיה מבחינת הקהילה. אנשים חושבים שאם הם מרגישים מוטרדים, הבעיה היא ככל הנראה אצלם, והם אלה שלא מתיישרים עם מה שנהוג".

[\("הגיע הזמן שיהיה MeToo לקהילה הגאה", 13.06.21 Ynet\)](https://www.ynet.co.il/article/MeToo-לקהילה-הגאה-13.06.21)

ב | חוסר יציבות בקשרים ההומוסקסואלים

”

א. אני מרגיש שכל הקהילה סובבת סביב מין. אין תקווה לאהבה אמיתית אלא רק רוצים סטוצים. מגיל קטן חלמתי שאני אמצא את האחד, שאני אתאהב בו, ותהיה לנו זוגיות מאושרת שלא רק מבוססת על הרצון למין. **האם אין תקווה לאהבה אמיתית בקהילה הגאה?**

ב. הומו בן 22: **”אני יכול להגיד לך שזה אבוד** (אלא אם אתה ממש חתיך) לא רק שלמצוא מישהו רציני זה קשה, אחרי שמצאת זה נהרס תוך כמה ימים / שבועות בגלל אין סוף סיבות, **סקס ללא מחויבות נמצא תמיד בראש של רוב ההומואים**”
(צ'אט בין הומואים מתוך 'AskPeople')

הצ'אט האחרון ממחיש עד כמה קשה להומוסקסואלים להגיע לקשר. מעבר לכך, יצירת קשר עדיין אינה מבטיחה את יציבותו.

במרחב הלהט"ב אורבות לקשר נורמות של פתיחת הקשר, גם נגד רצונו של אחד הצדדים, בגידות, נטישות, ועל פי רוב הקשר אינו מחזיק מעמד. החמישי מבין המחקרים שהבאנו לעיל (עמוד 26) על אודות מצוקות ההומוסקסואלים רואה באכזבה מהתפרקות הקשרים גורם מרכזי להתאבדות, והבאנו את סיפור התאבדותו של יניב על רקע זה.

תומר מיכלזון על נורמת הקשרים הפתוחים בקהילת הלהט"ב: [\(נשוי+גבר: למה כמעט כל ההומואים ביחסים פתוחים' תומר מיכלזון, מקו, 17.12.14\)](#)

”

מי שמכיר גייז או נמנה עליהם יודע להעיד שבמוקדם או במאוחר, ובדרך כלל במוקדם - כמעט כל זוגות ההומואים פותחים את הקשר... זוג שנשאר מונוגמי חמש שנים כבר נחשב לתופעה חריגה בנוף.

ניר, עורך דין בן 33: "התאהבתי בבן הזוג שלי בזכות האישיות שלו, ואני מאוד נמשך אליו, אבל אני גם נמשך לעוד הרבה טיפוסים ורוצה להתנסות ולחוות ריגוש.. אם יש לך אהבה מספיק חזקה לבן הזוג שלך זה אמור לאפשר לך גם לשחרר אותו".

גיא, איש הייטק חמש שנים בזוגיות כולל ילדים: "שום בן זוג לא יכול לענות על 100% מהצרכים שלך, בדיוק כמו שבן אדם שומר על יחסי חברות עם אנשים אחרים, מתייעץ עם אנשים אחרים ומבלה איתם, אני חושב שזה טבעי לחלוטין שנרצה לקיים יחסי מין עם אנשים נוספים... אם אצל סטרייטים בשלב מסוים של הקשר מגיעה השיחה החשובה על חתונה וילדים, אצל הומואים השיחה החשובה הראשונה היא על פתיחת הקשר. אני מכיר עשרות רבות של זוגות הומואים שנמצאים בזוגיות ארוכה, ואצל למעלה 90% מהם הזוגיות פתוחה בצורות שונות... הראש שלנו עובד אחרת, אנחנו לא בנורמה"

נורמת הקשרים הפתוחים מביאה לתופעה של שלישיות (Throuple):

”

"צירופים חד פעמיים של פרטנר שלישי או פתיחת הקשר.. מהצד, זה דבר אחד. נדב, בן 38, שסיים לפני שנתיים זוגיות של עשר שנים, לקח את זה רחוק יותר. "בהתחלה בעיקר צירפנו פרטנרים, יחסית מהר, כמה חודשים אחרי שהכרנו. לא רצינו לעשות דברים בנפרד כי לא רצינו להתפזר", הוא מספר. "בשלב מסוים זה כבר נהיה אינטנסיבי מאוד וזה קצת הגעיל אותי. כל מסיבה הייתה מתחילה ומסתיימת בחיפוש פרטנר נוסף. אתה מרגיש שאתה מאבד את האינטימיות עם בן הזוג, ובסופו של דבר האינטימיות זה מה שמחזיק קשר. ואז הגיע גלעד... ולאט לאט הפך לבן בית. בפעם הראשונה היה מאוד נחמד איתו. ישבנו, שתינו, דיברנו עד מאוחר והוא נשאר לישון. ואז הייתה עוד פעם ועוד פעם, וממש חיכינו לחזור בערב לפגוש אותו. הוא היה

כמו בן משפחה, עוד בן זוג. נהיה קשר מאוד אמיץ בינינו. פתאום מהפיזור המיני הזה, של כל הזמן לחפש באינטרנט ובמסיבות, פתאום זה נהיה משהו מאוד נעים ונוח, מרגיע קצת, שמחזיר את האנרגיות האלה הביתה”.

הקשר המשולש הזה נמשך כמעט חמש שנים, שבמהלכן גלעד עבר לגור עם נדב ובן זוגו: “בשלב מסוים הוא עבר לגור איתנו, אבל אחרי כמה זמן בן הזוג שלי איבד את העשתונות ורצה שהוא יעזוב... אני מודה שהפרידה הראשונית הייתה לי קשה. גם אחרי כמה חודשים של נתק יחסי הוא בא לבקר אותנו שוב, ועוד פעם הוא פשוט נשאר כי התגעגענו אליו. **היו איזה שש-שבע פעמים שהוא עבר לדירה משלו, ואז חזר אלינו שוב לחצי שנה”**.

הקשרים הפתוחים והשלישיות מתמלאים בקונפליקטים, קנאה ומרירות:

נדב: **”זה מפרק... אני יודע שאצלנו זה פגע בקשר למרות כל התיאומים וההסכמים. עם כל המורכבות של זוגיות ארוכת שנים, מצטרף פתאום משהו חדש ואתה חווה אתו משהו שלא חווית עם הבן זוג שלך מאז השנה הראשונה שלכם. זה יכול לגרום לך להרגיש שמה שיש לך בבית הוא תפל. זו התרגשות מאוד מבלבלת ומסוכנת”**

ד”ר אמיר מנדל, פסיכיאטר ויועץ זוגי: **”החברה ההומואית היא חברה כל גברית, ולכן הקודים המיניים פתוחים יותר... הקשרים הפתוחים הם חרב פיפיות, מצד אחד קשרים פתוחים באים לענות על צורך ממשי, אבל גם יוצרים המון סיכונים אחרים. זה פותח את הדלת להתאהבויות חדשות, יוצר קונפליקטים, קנאה ומרירות, ולפעמים גם מתוסבך לתפעול מבחינה לוגיסטית”**

אמיר בן 33: **”זה לא עובד ולא משנה מה יספרו לך, פתיחת קשר זה דבר נפוץ מאוד בתוך הקהילה, אבל זה מכניס אנרגיית סוד ושקר לתוך הקשר ויוצר מתחים קשים... בעיני זה לא זוגיות אלא חברות או שותפות לדירה... כשאני נמצא במקום חברתי אני קולט את המבט של בן הזוג השני שקצת מקנא או מושפל אפילו שזה כאילו הכי בסדר מבחינתו”**

מטפלים בשיטת גיי פרנדלי, שיטת טיפול בגישה אוהדת להומוסקסואליות, מסבירים לצד הנפגע מחוסר נאמנות של בן זוגו, שכך זה אצל הומואים ושעליו לקבל זאת. הם אומרים לו "אין לך בעלות על בן זוגך" ומלמדים אותו להבחין בין נאמנות ריגשית לנאמנות מינית. המחברים הבאים ממליצים להומוסקסואל הנפגע מאי-נאמנות בן-זוגו ללמוד להתגבר על ה-"bias" לנאמנות:

1. Shernoff, M. (2006). Negotiated non-monogamy and male couples. *Family Process*, 45(4), 407-418.
2. Johnson, T. W., & Keren, M. S. (1996). Creating and maintaining boundaries in male couples. In J. Laird & R. J. Green (Eds.), *Lesbians and gays in couples and families: A handbook for therapists* (pp. 231- 250). San Francisco: Jossey-Bass.

רבים מדווחים על תחושת זרות בקשר הומוסקסואלי:

אבנר ברנהיימר: "הרבה אנשים בקהילה נכנסים לזוגיות בלי להתאהב, אלא בעיקר בגלל הפחד להיות לבד... **היחסים מבוססים על חברות ועל החרדה להיות בודד והדרך לפתיחת היחסים קצרה.** חרדת הבדידות נשארת גם כשאתה בזוגיות... בוודאי אם אתה מבלבל בינה לבין חברות" (מקו, 17.12.14)

יונה (שם בדוי): "הייתה לי מערכת יחסים רצינית גם עם גבר והייתה לי מערכת יחסים עם אישה... **עם גברים זה סבב נטו סביב מין. גם במערכת היחסים הרצינית זה סבב סביב זה. עם אישה זה סביב 'אנחנו', אינטימיות רגשית, תמיכה, רצון להפרות זה את זה במונח הריגשי...**" (עולם קטן גיליון 753)

חוסר היציבות של הקשרים ההומוסקסואלים מוסתר מעיני הציבור:

תומר מיכלזון: "אם התופעה כה נפוצה בקרב הקהילה, מדוע אף אחד לא רוצה לדבר על זה? בתקופה שבה יותר ויותר הומואים מתחתנים, מביאים ילדים לעולם ופוזלים לעבר המודל ההטרו-נורמטיבי, תוך דרישה לשוויון זכויות בתחומי הפונדקאות, הנישואים וכו' - **תדמית הוללת ומשוחררת של קשרים פתוחים, שלישיות ופרטנרים מהצד זה לא דבר שכדאי להציג לעולם**" (מקו, 17.12.14)

”

א. "...מאז היציאה מהארון... אני לא מבין למה בקהילה הגאה אנשים לרוב מחפשים סטוצים, כאילו מה יוצא לאנשים מזה זה רק מביא מחלות וזה מסוכן... אני לא מבין למה גם בהתחלה שאני נמצא באטרף ובגריינדר אנשים אומרים לי "אני לא מחפש זוגיות ולא סטוצים אני מחפש בן אדם" או שאנשים אומרים "אני מחפש זוגיות טבעונית" (כאלו זוגיות שהיא בלי מחויבות), לא מבין מה יוצא מזה לאנשים, אני אומנם עוד צעיר אבל אני כן רוצה בגיל יחסית צעיר להתחתן ולהביא ילדים לעולם עם בחור... מה הבעיה להשיג זוגיות? ...מרגיז שלהשיג בחורים שנראים אחלה ושהם מחפשים משהו רציני ושגרים במרכז זה כל כך קשה, לא מבין, לא מבין... זה פשוט מרגיז אין לי רעיונות מה לעשות כבר, אני ממש עצבני זה מרגיז איך מכירים אנשים באמיתי חוץ ממסגרת של איגי? לא יודע בברנער ובאיגי זה ממש מלחיץ להכיר שם, יש איזה מקום מאד ספציפי שאפשר להכיר? איך בכלל משיגים זוגיות אם לא מאפליקציות? תודה לעוזרים והמשך לילה טוב.

ב. "...אתה צודק ואין חיה כזו זוגיות מונוגמית מצליחה בחברה הלהט"בית. זה כאילו נכנסת לי לראש והוצאת לי מילים מהפה... בהחלט יש הרבה בגידות שקרים ואם אין אז זה זוגיות פתוחה וכל מיני שטויות שאנשים ממציאים לעצמם בשביל להנות משני העולמות... עברתי את זה גם והייתי עם אותם מחשבות כמוך... תחיה חיים רגילים... תלמד ליהנות מהלבד שלך ותמלא אותו מספיק בשביל לא להרגיש צורך באדם נוסף... יכול להיות שיום אחד זה יקרה ותמצא מישהו שיעשה אותך מאושר... אבל אל תחיה תחיים שלך בציפייה לזה, ואל תיזום דייטים עם אנשים ולנסות להכיר בכוח אם אתה רואה שזה מייאש אותך ושחבל על האנרגיה... מה שאני מנסה להגיד בקיצור זה שבסופו של דבר אתה צריך להיות מאושר, אנשים מחפשים זוגיות מתוך מחשבה שאם הם יהיו בזוגיות הם יהיו מאושרים בעוד שמרוב מאמץ כבר איבדת תקווה ויצא לך המיץ (ויוצא שזה עושה עבורך בדיוק את הפעולה ההפוכה) אל תעשה את זה כל עוד זה מזיק לך".
(צ'אט בין הומואים מתוך fxx)

מחקרים על חוסר היציבות בקשרים הומוסקסואלים:

על פי המחקר הבא, מונוגמיה היא שאיפה של הומוסקסואלים רבים, אך הנורמות בקהילות החד-מיניות אינן מאפשרות זוגיות מונוגמית והקשרים נפתחים:

Steven P. Philpot, Duane Duncan, Jeanne Ellard, Benjamin R. Bavinton, Jeffrey Grierson & Garrett Prestage (2018) Negotiating gay men's relationships: how are monogamy and non-monogamy experienced and practised over time?, *Culture, Health & Sexuality*.

”

“Although some gay men may idealise monogamy, particularly at the beginning of a relationship, it is often experienced as temporary. Non-monogamy is often seen as a likely prospect for gay relationships owing to the social and cultural norms that operate in gay communities. These expected trajectories are reflected in practice – many relationships begin monogamously and then become non-monogamous over time”

המחקר הבא דן במאפיינים של מגוון הסכמים מיניים של זוגות הומוסקסואלים, בדינמיקה של שינויי ההסכמים ובסיבות להפרת ההסכמים. המחקר סקר 361 זוגות הומוסקסואלים. משך זמן הקשרים הממוצע של המשתתפים במחקר היה 59 חודשים. עולה מן המחקר כי סיבה מרכזית לרצון לסגור את הקשר במידה כזו או אחרת היא החשש מאידס: (תקציר המחקר מצוטט בנספח 2)

Jason W. Mitchell (2014) Characteristics and Allowed Behaviors of Gay Male Couples' Sexual Agreements, *The Journal of Sex Research*, 51:3, 316–328.

מחקרים רבים הראו כי לזוגיות הטרוסקסואלית מונוגמית יש השפעה חיובית על הבריאות הגופנית והנפשית של האדם. יש מחקרים שהשוו בין זוגות מונוגמיים לזוגות הומוסקסואלים המקיימים קשר פתוח, ולא מצאו הבדל ברמת שביעות הרצון המוצהרת וברמת התפקוד הזוגי.

אולם כאשר בודקים מעבר לתפקוד הפונקציונלי את בריאות הנפש, מוצאים פערים משמעותיים בין שתי הקבוצות מבחינת שימוש בסמים ובריאות נפשית:

Parsons, J.T., Starks, T.J., DuBois, S. et al. Alternatives to Monogamy

Among Gay Male Couples in a Community Survey: Implications for Mental Health and Sexual Risk. *Arch Sex Behav* 42, 303–312 (2013).

”

“Men in monogamous relationships reported the least amount of substance use compared to all other groups, and less substance use during sex than single men or men in open relationships. Men in monogamish relationships demonstrated psychological and sexual health benefits relative to single men and men in open relationships”

ג | ניצול מיני של קטינים בקהילת ההומוסקואלים

ניצול מיני של קטינים על ידי מבוגרים למעשי סדום ואף לקשרים קבועים, הוא תופעה נרחבת בקהילת הלהט"ב. על התופעה יש עדויות רבות של מטפלים בפגיעות מיניות. להלן יובאו עדויות של שבעה מטפלים ושל נפגעים מהתופעה.

עדויות מטפלים

מתוך המאמר ["האפור הזה שחור מאוד"](#) של המטפל רני לוי – עובד סוציאלי ופסיכותרפיסט, מטפל בפגיעות מיניות, מרצה ומדריך סטודנטים באוניברסיטת בר אילן, מנחה ומדריך צוותים של שירותי הרווחה בנושא פגיעות מיניות. במאמר מאפיין רני לוי ארבעה סוגים של פגיעות של מבוגרים או מנוסים בנערים או בחסרי ניסיון בקהילת הלהט"ב:

1. **זנות של נערים. נערים מציעים יחסי מין בתמורה לתמיכה**

כלכלית. מדובר במקרים בהם הצעיר, מטעמים כאלו ואחרים, מציע את עצמו כנער ליווי. מקרים כאלה יכולים להסתיים בפגיעה מינית.

2. **קביעת דייטים עם צעירים ואז אינוס במהלך המפגש המיני.**

הנפגע והפוגע נפגשים דרך אחת האפליקציות לצורך קיום יחסי מין או לצורך היכרות שמתגלגלת למפגש מיני. תוך כדי האירוע המיני עובר אחד את הגבול שאותו קבע האחר. **תת קטגוריה של קבוצה זאת היא מקרים של אונס במקום בילוי, מועדון, הרבה פעמים תחת השפעת סמים או אלוהול.**

3. ניצול חולשה ופגיעות אצל הצעיר: קביעה ללכת יחד למסיבה או

ארוחה, תשלום של המנוסה עבור כל הבילוי ואז הצעיר נשאר לישון אצל המנוסה ושם מתקיימים יחסי מין שבהם לצעיר יש מעט מאד אפשרות לסרב לאחר שהמבוגר כביכול עשה עבורו כל כך הרבה.

על מיקרים אלו כתב **עידו כהן, רכז מדיה ותקשורת באיגוד לשעבר:** "פרופילים באטרף או בגריינדר של מבוגרים מעודדים זנות אפורה במסווה של "תמיכה", וזה עוד במקרה הטוב – כי אז העניין גלוי. ומה לגבי אינספור המשתמשים המבוגרים (כשאני אומר מבוגרים אני מדבר על +23), הנפגשים עם בני 18 ומטה, חלקם קטינים, ומשדלים אותם לקיום יחסי מין לא מוגנים עם ההבטחה שהם נבדקו ושהכל בסדר? **הקלות הבלתי נסבלת, המתירנות הגדולה הזאת, היא מעשה נפשע וסוטה שחייבים לדבר עליו, ויפה שעה אחת קודם. לקשר השתיקה הזה כולנו שותפים**". (מקו, 12.10.15)

4. ניצול יחסי מרות או יחסי כוח בתוך הקהילה. מיקרים בהם

מדריכים, מורים או כל דמות סמכות אחרת, מנצלת את מעמדה ופוגעת בצעיר הנמצא תחתיה.

כמעט ואין ספרות מחקרית בנושא תקיפות מיניות כלפי נוער בתוך מתחם קהילת הלהט"ב, זאת בניגוד מוחלט למצב בשטח.

ד"ר גיא שילה, ("במילים אחרות" עמוד 17): "כשהוזמנתי לתת הרצאה בנושא בני נוער ותקיפות מיניות בקהילת הלהט"ב, ניסיתי לחשוב לעצמי, כחוקר, האם אי פעם נתקלתי בחומר כתוב, מאמר, מחקר – שנוגע לנושא הזה. ולמרות הניסיון הרב שיש לי במחקר ובטיפול בקהילה, בהרצאות ובלימוד הנושא, לא הצלחתי להיזכר במאמר או מחקר כזה. לא התייאשתי ופניתי לחיפוש במאמרים, כתבי עת, מנועי חיפוש אקדמיים – אך לשווא. **מי שיחפש חומר על תקיפות מיניות, הטרדות, ונוער להט"ב – ימצא שפע של חומרים מחקריים ותיאורטיים אודות חוויות של נוער להט"ב בחברה ההטרוסקסואלית: נתונים מפורטים, מאלפי מחקרים, ברחבי העולם – כולל בישראל – בהם מדווחים אירועים של אלימות, תוקפנות, כולל תוקפנות מינית כלפי נוער להט"ב בבתי הספר, בחברה הכללית, בתנועות נוער, במשפחה, בחברה בכלל**

על גווניה. אירועים שמכונים לעיתים גילויי הומופוביה... **מבין כל החומרים הללו, קשה למצוא ולו התייחסות אחת לחוויות שליליות בקהילה עצמה, בוודאי לא חוויות ואירועים של תקיפה מינית בקהילת הלהט"ב המופנים כלפי נוער. זאת, בניגוד מוחלט למצב בשטח, שעולה סביב היכרות ושיחות עם בני נוער להט"ב, הכולל התנסויות ברורות של תקיפה מינית, כמו גם התנסויות רבות שאולי אינן מוגדרות על ידי בני הנוער עצמם כתקיפה מינית, אך מהוות בפועל תקיפה או הטרדה מינית, ניסיונות לקירבה מינית שאינה הולמת, או אינה רצויה לנער או לנערה, חוויות שליליות במקומות בילוי ובשיחות אינטרנט ועוד. כיצד ניתן להסביר את הפער, הכמעט בלתי נתפס, בין המצב בשטח, או כפי שהוא משתקף בשיחות עם בני נוער להט"ב, לבין ההיעדר של הספרות התיאורטית או המחקרית בנושא?**

גיא שילה ורני לוי מנתחים את הסיבות הגורמות לקשרים מיניים בין מבוגרים לנערים במתחם הלהט"ב. בלבול וחוסר גיבוש אישיותי ומיני של בני נוער פוגש צורך של מבוגרים הומוסקסואלים להמלט מקשר שיוויוני:

ד'ר' גיא שילה: ..בתהליך ההתבגרות בני הנוער משוועים לדמויות בוגרות שיהוו מודלים להזדהות. לאלה מצטרפות התנהגויות החושפות את בני הנוער למצבי סיכון.

כאשר אנו רואים נער או נערה שנראים בוגרים (כיוון שמבחינה פיזיולוגית כבר עברו את רוב אבני הדרך ההתפתחותיות) כמעט תמיד, ההתפתחות הקוגניטיבית שלהם תהיה כזאת שלא מאפשרת להם לבחון בצורה מושכלת את הסיכונים ולשקול את התוצאות של המעשים שלהם..."

רני לוי: אם נוסיף על חוסר הגיבוש האישיותי גם את חוסר הגיבוש לגבי האוריינטציה המינית נקבל צעיר מבולבל ללא דעות או עמדות או גבולות ברורים. אחת החוויות הזכורות לי היטב מתוך הרצאה ב"איגו" לפני הרבה שנים הייתה **שכשאלתי האם משהו עבר תקיפה מינית, אף אחד לא הרים את היד, אבל כששאלתי, האם משהו שכב עם משהו מבוגר, וקרה שם לנער דברים שלא רצה? הרימו מספר לא מבוטל של נערים את הידיים**

”

”הבסיס לקשר בין בעל הניסיון לחסר הניסיון אינו מיני בלבד. מדובר ביחסי כוח, ברצון ותשוקה עזה של הצעיר למצוא אדם שידריך וילווה אותו בעולם ההומוסקסואלי, רצון של הצעיר למצוא בטחון ומפלט מחוץ למשפחתו אצל אדם, שלכאורה מקבל אותו כמו שהוא, **כל זאת לצד רצון של המבוגר להיות עם צעיר חסר ניסיון שאינו מאיים ותלוי בו רגשית וחומרית. אני זוכר גבר בשנות הארבעים לחייו שהגיע אלי לקליניקה ודיבר על כך שזאת כבר הפעם השנייה שהוא מגדל אותם והם עוזבים אותו.** מסתבר שהוא היה בקשר זוגי עם בחור שבתחילת הקשר היה מתחת לגיל ההסכמה (גיל 16. על פי החוק, בעילה של אדם מתחת לגיל 16 היא עבירה פלילית) ובסוף הקשר היה אחרי הצבא. **אותו בחור עזב נטש אותו והשאיר אותו שבור לב.** הוא, המבוגר, רצה את עזרתי בכדי שיצליח לעבור את המשבר ולמצוא בחור נוסף שאותו יוכל לגדל”

מאפיין בולט של התופעה הוא חוסר מודעות לפשע שבניצול מיני של קטינים, הן של הפוגעים והן של הנפגעים. מעשים שמחוץ להקילה מוגדרים כעבריינות מין ומביאים לעונש מאסר, בתוך הקהילה הם נורמה, דבר מקובל שאינו נתפס כעבריינות:

”קשר השתיקה סביב פגיעות מיניות בין גברים אינו תוצר של טיוח שיטתי מצד הפוגעים, אלא נובע מהפנמה עמוקה, קולקטיבית, של קודים התנהגותיים בלתי כתובים. אומרת דפנה גרינר מנהלת היחידה לייעוץ וטיפול במרכז הגאה: יש בלבול בין תרבות מינית מתירנית לבין נרמול של פגיעות מיניות. מציינת גרינר, שיוזמות שקמו לאורך השנים לפתיחת קבוצות עבור נפגעי תקיפה מינית בקהילה נגוזו בשל היעדר פניות. ”פגיעה מינית הרבה פעמים מתרחשת בתוך סטואציה שהתחילה מרצון, ולכן במקרים רבים יהיה קשה להכיר בה כפגיעה”, אומרת גרינר. ”בטיפול אני שומעת הרבה פעמים אמירות כמו ’כבר עליתי אליו הביתה ולא היה נעים לי’ או ’כבר הייתי גמור ורק רציתי ללכת לישון’.” **אלה סטואציות שיכולות לקרות גם בין סטרייטים אבל הן נפוצות מאוד בקהילה משום שהרבה פעמים יש בהן ממד של יחסי כוח לא שוויוניים**”, ממשיכה גרינר. ”זה יכול להיות פער גילים משמעותי, מישוה מוכר בקהילה,

”

סלקטור במועדון וכו'. במשוואה הזאת יש גם לפעמים מרכיב של 'תמורה'. אני שומעת דברים כמו 'הוא נתן לי את הסמים', 'הוא לקח אותי למסעדה', או 'הוא הזמין לי את המונית אליו הביתה'". "לעתים רק בדיעבד הצעירים חווים את הסיטואציות האלה כאובדן שליטה וכחציית הגבולות של עצמם. מבחינתם, הפגיעה המינית היא משהו מתמשך שקשור בסגנון החיים, במפגשים הראשונים עם הקהילה. יכולים לבוא לפה בחורים ולספר איזה כיף היה להם בסופ"ש, ולכמה מסיבות הכניסו אותם וכמה סמים הם עשו ועם כמה גברים הם עשו סקס ומרחק הזמן הם אומרים דברים אחרים, שמבטאים תחושה של ניכור מהגוף, של גועל מהקהילה, חוסר רצון להשתייך אליה. זה מובע באמירות כמו 'אין לי סיכוי למצוא אהבה' או 'כולם רוצים רק לנצל אותי' (הארץ, 12.06.19).

ערן האן מטפל במרכז לסיוע לנפגעי תקיפה מינית ת"א: "גם אירועים שלחלוטין אינם בתחום האפור לעתים עוברים רדוקציה, אנחנו רואים מקרים שבהם הייתה חדירה שהקורבן לא רצה בה, הוא אפילו אמר לא והתנגד, אבל הוא לא יתאר את זה כאונס. יש מי שלוקחים את זה צעד קדימה ואומרים דברים כמו 'הייתי כל כך מיני שהוא לא הצליח לעמוד בפיתוי'. הם לוקחים את תחושת האשמה עליהם כדי להיות מסוגלים לסמוך על מישהו בפעם הבאה". (הארץ, שם)

קרן שחר רכזת פרויקט שקמה (קבוצת שקמ"ה הוקמה במטרה להעלאת המודעות לאלימות המינית ולמאבק חברתי בה במרחב הלהטבאק"י) "במילים אחרות" עמוד 8:

"פגיעה מינית מסומנת בקלות כאשר הזר לקהילה מבצע אותה. לה יש הגדרה ושם Hate Crime אבל המודעות למרבית המקרים שמתרחשים במרחב שלנו (הלהט"בי) – היא אפסית. אלה הן נקודות העיוורון שלנו. נפגעות ונפגעי אלימות מינית בתוך המרחב הלהטב"קי נוטים, עוד פחות מאחרים, לבקשת סיוע ותמיכה. זאת, בנוסף לחשש ולקושי בחשיפת הפגיעה המינית... כך, מספר הפניות הנמוך של נפגעות ונפגעים מתוך המרחב הלהטב"קי

למענים הקיימים, כמו מרכזי סיוע ותמיכה שונים, במקרה של פגיעה מינית בתוך הקהילה, מייצר מצג שווא של אלימות מינית שאינה קיימת. האחרון מחזק את קשר השתיקה ומצמצם את היכולת של הנפגע, או הנפגעת, למצוא מילים מתאימות לתיאור ה"התנסות" שלו או שלה לפגיעה המינית. מציאות זו מנכיחה ומעמיקה את הדינאמיקה של הסוד והבדידות. מרבית הנפגעים והנפגעות בקהילה הגאה מדווחים על מחסומים רבים איתם הם נפגשים בעת שעולה הצורך בפנייה לקבלת תמיכה ממרכזי סיוע או בפנייה להגשת תלונה... פחד שלא יתייחסו לסיפור שלהם, פחד שהאירוע לא יתקבל כפגיעה מינית או אונס... פחד מה"ביצה": קהילה קטנה בד"כ שבה כולם מכירים את כולם, פחד מחוסר שמירה על סודיות, פחד שלא יתקבלו בהבנה, בעיקר כשמדובר ביחסי s&m (סאדו-מזוכיזם - יחסי מין אלימים), פחד מיציאה כפויה מהארון. טרנסג'נדרים וטרנסג'נדריות חשופים וחשופות יותר לפגיעות מיניות בקהילה ונוטים עוד פחות לדווח או לקבל סיוע".

יואב לוריא פסיכולוג, מרפא בעיסוק בקליניקה פרטית, החוג לריפוי באוניברסיטת תל-אביב, מנחה בקבוצה טיפולית להומואים, בי וטראנס נפגעי תקיפה מינית במרכז סיוע תל-אביב:

"קיימת פגיעה מינית רבה במרחבים ספציפיים של הקהילה - בקשרים זוגיים, באתרי היכרויות ובאפליקציות בסמארטפון, באתרי בילוי כמו מועדונים, בארים וסאונות וכמובן שבמפגעים מיניים חד פעמיים (סטוצים). זאת, בנוסף לסוגי הפגיעה המינית "הקלאסיים" הקיימים באוכלוסיית הגברים הכללית, כגון פגיעה מינית בילדות..."

מאפיין ייחודי בתת התרבות ההומואית חושף את חברה לפגיעה מינית, שלעתים אינה משוימת ככזו על ידי הנפגעים וכמובן שלא על ידי הפוגעים. לדוגמא, פגיעה מינית בתוך קשר זוגי, פגיעה מינית במסגרת סטוץ שהתחיל מרצון הדדי, פגיעה מינית שנתפסת כחלק מטקס חניכה לקבלה לעולם ההומואי וכיו"ב" ('במילים אחרות', עמוד 69)

עדויות של נפגעים מתוך הקהילה:

עידן שרעבי רקדן וכוריאוגרף. "לא הייתה לי תמיכה נפשית מאבא שלי. איזה תשע שנים מהחיים שלי היינו בניתוק. זה לא התבטא באנטי, אלא בחסך ובחוסר, שזה יותר גרוע מאנטי, אפסיות מטורפת שבתור ילד יצרה לי חור בלב... מגיל 16 יש את הסיפור רחוב שלי, הרגשתי המון עומס רגשי בגלל הרגישות שיש לי מגיל צעיר, ההורים שלי היו מדברים איתי מלא על מה שקורה ביניהם וזה הרגיש לא בריא, אז האינטואיציה שלי העיפה אותי מהבית. הייתי צריך כוח רצון לחזור ולא היה לי שום כוח רצון, הם לא עשו לי את החיים קלים עם האנרגיות שהיו בבית..."

מתי הייתה הפעם הראשונה שלך? "בגיל מאוד צעיר". עם מישוהו מאוד צעיר? "לא". זה היה מפגש חד פעמי? "...זה לא היה חד פעמי וכנראה שזה עניין של הדחקה כי אני לא יודע מה הייתה הפעם הראשונה שלי בגלל זה". אתה הרגשת ניצול? "באותו רגע לא" אז למה הגדרת את זה כניצול? "זאת שאלה מצוינת שעלתה בטיפול הפסיכולוגי שעברתי, זה שגבר מבוגר עושה פעולה כזאת, אני חושב שזה חייב להיות ניצול. לאדם מבוגר יש מידע שאצל ילד בן 12 פשוט אין, הוא היה מבוגר שידע יותר ממני, וידע שיש סיכוי שהוא שורט פה איזה ילד... אני ממליץ על טיפול, בטיפול למדתי שהייתי מנוצל"

(["אני חווה מיניות שקשורה בטירוף" ניר סלונים. מקו, 31.01.19](#))

תום שיניצקי: "אני לא חושב שיש הומו שיכול להעיד שהוא לא מצא את עצמו בסיטואציה מינית שהוא לא רצה להיות בה, זה עולם כל כך נזיל, והגבולות כל כך גמישים,

כך שברור שיש מקרים של ניצול... במועדונים כשהייתי מסטול היו הרבה ניסיונות לגעת בי. אתה רוקד ומישהו מכניס לך יד.. היו גם מקרים של ניצול מעמד. אתה חלש גם כי אתה ילד וגם כי אתה מסומם ואנשים מנצלים את ההזדמנות" (הארץ, 12.06.14).

עדות מתוך חוברת הכינוס "במילים אחרות" (עמוד 14):

"אני בן 16.5 ולפני שנתיים בעודי מחפש אחר הזהות המינית שלי עברתי אונס על ידי גבר בן 18 שניצל את התמימות והנאיביות שלי. דיברנו והוא הבטיח שיעזור לי לענות על כל השאלות שמטרידות אותי, הרי גם הוא היה שם והוא יודע בדיוק מה צריך לעשות. אותו גבר סיפר לי שכל הומו מתחיל צריך לעבור בגן הציבורי בעיר שלנו. לא ידעתי על מה הוא מדבר והלכתי איתו לגן בירושלים. ברגע שהגענו הוא הוריד לי את המכנסים והחולצה לא שאל שום דבר, פשוט הצמיד אותי אליו וחדר אלי בלי לשאול. הרגשתי סחרחורת ולא ידעתי מה קורה לי הוא שם יד על הפה שלי כדי שלא אצעק, הרגשתי שאני עומד להתעלף... הוא גמר ואמר לי: **"כולם מתחילים ככה, עכשיו אתה כמו כולם"**. זו ההבנה שליוותה אותי, שככה מתחילים, למרות שידעתי שמשו לא בסדר, לא הגיוני שמשו שאמור להיות מהנה וכיף, כל כך כואב, משפיל ומנוכר.

שנה מאוחר יותר פגשתי גבר מבוגר בן 40 וסיפרתי לו את הסיפור שקרה לי, הוא אמר לי שאני צודק ולא באמת ככה מתחילים ושהוא באמת פגע בי, הוא רכש את אמוני וזה לא היה קשה בעיקר בגלל מה שעברתי. נפגשתי איתו והוא הוביל אותי לדירתו, עוד פעם הרגשתי שמשו לא בסדר, אבל בכל זאת נכנסתי ועוד פעם מצאתי את עצמי נפגע..."

מאמרים אקדמיים על זנות נערים הומוסקסואלים:

1. גיא, ה. (2016). זנות בקרב נוער להט"בי: היבטים חברתיים ומשפטיים והתמודדות עם התופעה בעשור האחרון בישראל. זכויות הקהילה הגאה בישראל: משפט, נטייה מינית וזהות מגדרית (עמ' 875-890). צפרירים: נבו.

”אי אפשר שלא להתייחס ללגיטימציה החברתית שלה זוכה צריכת מין (מבוגרים שצורכים שירותי זנות של נערים) בקרב קהילות להט"ב, או לכל הפחות להיעדר הגינוי החברתי של צריכת המין. כמו בקהילות קטנות אחרות, קשה לפרוץ את מנגנוני ההדחקה החברתיים הפועלים בתוך קהילת הלהט"ב. נוסף על כך, בחוגים מסוימים בקרב הקהילה הגאה אף קיימת לגיטימציה של התופעה. הצדקתה נעשית על ידי שלל מיתוסים הקושרים בין זנות לבין בחירה לחופש. זאת אף שמדובר בקטינים ובקטינות בעלי רקע של התעללות ודחייה משפחתית” (עמוד 882)

2. ליכטנברג, ה. ודוידסון-ערד, ב. (2002). גברים צעירים העוסקים בזנות: היסטוריית חיים וחוויות עכשוויות. תל אביב: המרכז הבינתחומי לחקר מדיניות וטיפול בילדים ונוער. בית הספר לעבודה סוציאלית על שם בוב שאפל, אוניברסיטת תל אביב.

במחקר זה מפורטים סיפורי חיים וחוויות קשים של נערים העוסקים בזנות הומוסקסואלית הזוכה כאמור ללגיטימציה בקהילה.

במתחמים של סטייה מופיעה הנטייה ההומוסקסואלית באחוזים גבוהים:

בעבריינות מין של מבוגרים כלפי קטינים: הזכרנו את המחקר המקיף של פרופסור איזיקוביץ, שחשף כי בנים נפגעים מעבריינות מין כלפי קטינים בשיעור דומה לבנות (כ-20%), כאשר הרוב המכריע של התוקפים הם גברים (כ-90%). נתון זה מלמד על נוכחות גבוהה של הנטייה ההומוסקסואלית והביסקסואלית אצל עברייני מין.

בפדופיליה: העולם הטיפולי מבחין בין עבריינות מין לבין פדופיליה. פדופיל נמשך באופן אינטנסיבי לילדים ולא כל עבריון מין יעמוד בקריטריונים של

ה-DSM להגדרת פדופיליה. הבחנה זו חשובה משום שפדופיל הרבה יותר מסוכן. הרוב המכריע של הפדופילים הם בי סקסואליים והומוסקסואלים ורק מיעוטם הטרנססקסואליים. כמו כן, פדופילים הומוסקסואלים ובי סקסואלים מסוכנים הרבה יותר מפדופילים הטרנססקסואליים (על פי הפרסום של מכון חרוב ["פדופיליה: לא אהבת ילדים"](#) עמוד 5).

עבריינין מין או פדופיל יבוא על עונשו במוקדם או במאוחר, אבל בתוך המתחם של הקהילה הגאה אותם מעשים ממש - מעשי סדום של מבוגר בקטין, נחשבים נורמה ואף יש מי שמייחסים להם ערך חינוכי ("כבר פעם שניה שאני מגדל אותם" "טקס חניכה") ואיש לא יתלונן עליהם. גם פדופילים מייחסים למעשיהם ערך חינוכי (שם עמוד 7), אולם אין קהילה פדופילית והחברה מבהירה להם בכל תוקף את טעותם.

הסוד של מעשי הסדום של מבוגרים הומוסקסואלים בנערים נשמר בתוך מתחם קהילת הלהט"ב והופך שם לנורמה קולקטיבית.

ד | אורגיות - סצנת המסיבות בקהילה הגאה

הסצנה של מסיבות של ההומוסקסואלים שונה מאוד מהסצנה של מסיבות הסטרייטים ומובילה למקום רחוק מאוד. מסיבות הגייז הם מסיבות מתודלקות בסמים, מלאות במיניות בוטה ובפגיעות מיניות:

”מה שבחיי הלילה ההטרוסקסואלים הפך טאבו ונקשר בניצול נשים ובתרבות האונס (ע”פ פרשת אלנבי 40), בחיי הלילה של גייז לא גורם לאף גבה להתרומם. **סקס אלים ורווי סמים על רחבת הריקודים הוא דבר מה לגיטימי, ומעשים שבעולם החיצוני נחשבים להטרדות מיניות שאין להן אח ורע בעולם ההטרוסקסואלי נעשים דרך קבע.**

אבל למה? האם בהיעדרן של נשים לא קיימות הטרדות מיניות? האם כשמדובר בגברים על גברים מוכרז מצב של ”כולם על כולם”? למה נושאים כל כך קשים כמו דימוי גוף, סמים ואונס לא חוצים את דלתות המועדונים ויוצאים מחוץ לאפליקציות ההיכרויות?”

(”איך הטרדות מיניות בחיי הלילה של גייז זה עדיין קטע?”)

גל פרייליך, טיים אאוט, 10/2/19

”

”המסיבות והאירועים שסובבים אותן הן במידה רבה כור ההיתוך של הקהילה, ורבים מתארים אותם כתחנות חובה שבהן עובר כמעט כל הומו צעיר. **תל אביב היא אחת הערים היחידות בעולם שבהן מתקיימת מדי שישי מסיבת גייז המונית**. ...נצרכים כאן בעיקר אקסטזי, MDMA, ויש שמוסיפים קטמין. אולם תרומתה של המסיבה לסצנת הכמסקס היא בהיותה משפך, או מסדרון, למפגשים שמתקיימים בבתים מיד לאחריה ומכונים ”ציל””. **הכוונה לאירוע מיני רב־משתתפים שמתחיל אחרי המסיבה ומתמשך לעתים עד עומק יום שבת**. מספר המשתתפים משתנה – אחדים מצטרפים, אחרים עוזבים – כשהמארח הוא זה שמנווט וקובע את התמהיל”.

(הארץ, 12.06.19)

אורגיות, רבות משתתפים או מעטות משתתפים, מתודלקות בסמים והן נורמה אצל הלהט”ב. **נורמת האורגיות היא הביטוי החריף ביותר לאלמנט ההחפצה של הנטייה ההומוסקסואלית. ההחפצה של היצר המנותק מקשר אישי מגיעה לשיא באותן אורגיות. כולם עם כולם כולל הכול ב”היי” מתודלק בסמים, בעיסה נוראה שבה אין פרצוף לאף אחד.**

”יש רחוב בדרום תל אביב, שהוא רחוב האורגיות הראשי של סצנת הגייז בשבת בבוקר... מסיבות סקס המוניות רוויות בסמים... 'אפטר פארטי' – המסיבה שאחרי, אבל הכוונה היא לא מסיבה נוספת אלא למפגשי סקס שאחרי המסיבה במועדון. מינימום חמישה אנשים. זה יכול להגיע גם לעשרים. שבת בבוקר. דרום תל אביב... ראיתי אנשים מסטולים על קריסטל מת'... **חוויית אותם כגברים שעשו מטמורפוזת לבהמות פראיות משולחות רסן וחדות שיניים, הגברים מאבדים את שמם ומאבדים את הצורך לקוד ההתנהגות האנושי, הם נסוגים אחורה מהעולם המודרני והקיום שלהם מצטמצם לצורך אחד בלבד: יצר המין**” (ג'ייסון דנינו. [”המקום הכי חם”](#), 15.10.18)

לתוך העיסה הזאת נכנסים נערים וצעירים, שאינם מודעים לסכנות הצפויות להם, למה שהמבוגרים המנוסים עלולים לעולל להם במטחנת הבשר והנשמה הזאת. **מספר לא מבוטל של צעירים הורסים שם לעצמם את החיים במובן הכי בסיסי, את האפשרות להתפתח, ללמוד, לרכוש מקצוע, להרוויח משכורת מסודרת. צעירים אלו נעים מריגוש מסחרר לריגוש מסחרר ואינם מסוגלים לעשות כלום עם עצמם, אפילו בהפוגות שבין לבין.**

”עמרי לוקאס, כוכב סדרות ילדים ונוער, דיבר על מצב מסוג זה בראיון למאקו. בנערותו הוא הוזמן לאורגיה בדירה בפלורנטיין שבעליה הם זוג בני 40 ”באמצע השבוע הם היי־טקיסטים ובסופי שבוע הם עושים מסיבות” בהשתתפות שישה אנשים בסך הכול. ”בגלל שאני נער יפה כולם התנפלו עלי. הרגשתי קצת נאנס. ביקשתי רגע. הציעו לי לקחת ג’י ולעשן ג’וינט. לפתוח את החושים. פתאום כולם נגעו בי ולא ידעתי איפה לשים את הגבולות”. (הארץ, 12.06.19)

”

אלון מתאר פיסות מאורח החיים ההרסני אליו החל להתמכר בנערותו:

”הייתי מסתובב עם פאוץ’ מלא באקסטות, קטמין, ג’י וכמובן ויאגרה”, מספר אלון, רק בן 25. ”אתה כל כך מסטול אבל עדיין רוצה לתפקד. זה הבייסיק, הפק”ל. מעמים הכל ויוצא להיאבד... אתה נדלק ארבע פעמים בשבוע וכל וויקנד אורגיה. אני לא יודע אם לא הרגשתי דאונים, כמו שלא איפשרתי לדאונים להגיע. לא יכולתי להרגיש לא טוב. אתה מכור להיי ולחרמנות אז אתה כל הזמן מתחזק את החוויה ואת ההוויה הזאת. אתה בהידרדרות מהירה אבל התחושה היא שאתה רץ קדימה. מה זה רץ, עף. אוהבים אותך, אתה מקבל את החיבוק שתמיד רצית. החופש הזה, שחרור העכבות המוחלט, הופך למהות של הכל. אתה פשוט עוזב את עצמך, נוטש, הופך להיות מישהו אחר. גלים גלים של הרס עצמי. החברים מתרחקים

ממך, הקשר עם המשפחה נפגע, אתה לא מצליח להחזיק עבודה, על לימודים אין בכלל מה לדבר. הכל כל כך רע ודפוק אבל אתה משוכנע שזו המציאות מבחוח שמכה בך. אז אתה מאשים את הסביבה. כולם מסביבי מטומטמים ואף אחד לא מבין אותי. ככה שלוש-ארבע שנים שבהרבה מובנים הלכו לפח. הייתי ילד שחלם על דברים גדולים, על מימוש עצמי. הפנייה החדה הזאת, ההתרסקות הזאת, לא היתה בתוכניות שלי, ועם ההשלכות שלה אני מתמודד עד היום”

”אתה מקבל עליך את הנורמות שכולם עם כולם והכל הולך. אני זוכר את האורגיה הראשונה שלי. הרגשתי שהכל כל כך לא נוח ומבולבל ואגרסיבי, אבל ברור שתיפקדתי. הייתי הכוכב של האירוע. היום זה נראה לי מטורף ומעוות להיות באותו חדר, עירום, עם מלא אנשים שאתה לא מכיר ולפחות לחלקם אתה בכלל לא נמשך. ממרחק הזמן אני מסתכל על האנשים בקהילה שמתפעלים את הסצנה הזאת, של האורגיות, ובא לי לשאול אותם: הייתי אז ילד בן 20, איך לאף אחד לא היה את האינסטינקט לגנון עליי?” (הארץ, 12.06.19).

במחקר הבא הומוסקסואלים המשתתפים במסיבות דיווחו באופן משמעותי על יותר שותפים מיניים, שימוש בסמים, יחסי מין שאינם מוגנים והיסטוריה של אלימות ומעצרים (תקציר המחקר מובא בנספח 2):

Solomon, T.M., Halkitis, P.N., Moeller, R.M. et al. Sex Parties among Young Gay, Bisexual, and Other Men Who Have Sex with Men in New York City: Attendance and Behavior. *J Urban Health* 88, 1063–1075 (2011)

ה | סמים ויחסי מין אצל הומוסקסואלים

כמות המשתמשים בסמים בקהילת הלהט"ב גדולה עד פי 10 בהשוואה לשאר האוכלוסייה. גם אופי השימוש חריג – שימוש כבד במגוון חומרים תוך כדי שימת דגש על סמים מעוררי חשק מיני:

תום שיניצקי: "זה לא סוד שהקהילה הלהטבית בישראל ובעולם ידועה באחוזים גבוהים של צריכת סמים. כבר בגיל 18 כשיצאתי מהארון והכרתי את סצנת המסיבות התל אביבית מקרוב, נחשפתי לכל סוגי הסמים – GHB, קטמין, פופרס, MDMA, קוקאין ועוד. גם בעולם מסיבות הסטרייטים זה קיים, אך הרבה פחות, יתרה מזאת, קל להבחין בסוגי צריכה שונים של סמים – סמים פסיכו אקטיביים פופולריים הרבה יותר אצל להטבים, אצל סטרייטים פופולריים יותר סמי הזיה.. מחקר בריטי גילה כי 33% מקהילה הגאה צורכים סמים לא חוקיים לעומת 10% מהסטרייטים, כ-15% מהגאים צורכים פופרס לעומת 2% מהסטרייטים... ומהנתונים שהוצגו בוועדת הסמים של הכנסת (2018) עולה כי השימוש בהרואין אצל גאים הוא פי 10 מהאוכלוסייה הרגילה... לאחרונה סם מסוכן בהרבה צובר תאוצה בקהילה הגאה – קריסטל מת' או טינה, הוא גורם לעלייה ברמות הדופמין והסרוטונין במוח ויוצר תחושת אופוריה, ערנות, ביטחון עצמי גבוה, ועלייה בחשק המיני, שיכולים להמשיך לעיתים 15 שעות ויותר"

(מכת קהילה – למה הלהט"בים צורכים סמים?" מקו, 15.02.19)

אצל הטרנסקסואלים שימוש בסמים קשור פחות ביחסי מין והוא עניין בפני עצמו, בעיקר רצון לחוות את הרוגע וההזיה של ה"היי". לעומת זאת אצל הומוסקסואלים יחסי מין וסמים כרוכים יחד. הסיבה לשימוש המוגבר בסמים היא שדרוג יחסי המין, משם זה ממשיך הלאה לשימוש גם ביומיום. **ההחפצה של המיניות ההומוסקסואלית מובילה לתשוקה להגדיל ולנפח עוד ועוד את החשק המיני:**

ג'ייסון דנינו "טינה וג'ינה - הסמים שגומרים את הקהילה":
"הפורנוגרפיות של קריסטל מת' אצל ג'ייז היא היכולת לעשות סקס במשך כמה ימים ברצף. הגוף לא ירגיש כאב, הליבידו לא ימצה את עצמו. הפעולה הזו תייצר פציעות שיתגלו ביום שאחרי... אם כותבים קריסטל מת' בגוגל התוצאה הפופולרית היא תמונות של "לפני ואחרי" של מכורים, הרזון החמור, הפצעים שלעולם לא מגלדים בעור, השיניים הרקובות, "עור נחש" - עיבוי קשקשי של העור ושמנונית במקביל, פורטרטים של אובדן צלם אנוש, מרבית צרכני הסם הפכו לנשאים (של איידס)" (המקום הכי חם, 15.10.18)

בקרב הלהט"ב שדרוג המין בסמים כימיים הוא נורמה רחבה:

ד"ר אילן טל: "השימוש האינטנסיבי בקריסטל מת' והנטייה שלו להיות סם שהצורך בו חזק במיוחד, גורמים לתחושה שהכמסקס (שדרוג המין בסמים כימיים) השתלט על החיים, אנשים מתארים צורך הולך וגובר לחזור לחוויה הזו... כמסקס אינו שכיח דווקא בשוליים - רבים מהמשתמשים הם בעלי משרות מכובדות, המתפקדים ביומיום גם בתפקוד תעסוקתי משמעותי" (מכת קהילה. מקו, 15.02.19)

אמנם הקו הרשמי של ארגוני הלהט"ב מתנגד לשימוש בסמים, אבל הקו הרשמי הזה רחוק מאוד מלשקף את דעת הקהל של הקהילה. בתל אביב ישנו מועדון הומוסקסואלי מרכזי שבו השימוש בגרועים שבסמים ממוסד ומאורגן. האחראים שבין המשתמשים מפעילים שעון מעורר המורה מתי לקחת את הסמים - לא מוקדם מידי, כדי לא להתעלף ולא מאוחר מידי, כדי שלא תעבור ההשפעה. **כאשר פשטה המשטרה על המועדון גינתה הקהילה את הפשיטה הזו:**

”

”לפני שנתיים פורסמה במוסף זה כתבה שעסקה בכמסקס (chemsex) – הלחם של סקס וכימיקלים – תופעה שמבטאת את התלות הגוברת של הומואים רבים בסמים בחיי המין. קריסטל מת’, המכונה ”טינה”, רק החל להופיע אז בסצנה התל-אביבית, לאחר שזרע הרס בכמה בירות גייז בעולם. שנתיים אחרי,

בקהילה אמנם מוקיעים את הטינה בדיונים פומביים, אך השימוש בה גובר בעקביות. רק בשבוע שעבר, בצעד שעורר ביקורת רבה בקהילה הגאה, פשטה המשטרה על מועדון ”הסאונה” בתל אביב בחיפוש אחר כמויות גדולות של הסם.” (הארץ, 12.06.19)

את הנורמה של השימוש בסמים סביב יחסי המין מנחילים המבוגרים המנוסים לצעירים תמימים בלי שום עכבות מוסריות, בלי מודעות לעוול, וחיים צעירים נהרסים:

”

ד”ר רועי צוקר מהמרפאה הגאה נתקל ביותר ויותר מקרים של צעירים שההתנסות הראשונה שלהם בסמים מתווכת להם על ידי גברים בוגרים ומנוסים מהם בהרבה

”לפני שבוע הגיע אליי ילד בן 19, סטודנט, הכי חננה בעולם, שמצא את עצמו בסיטואציה מינית עם זוג בני 30 פלוס... כשהם הציגו לו לנסות טינה זה נראה לו כמו הדבר הכי מגניב בעולם. לא מדובר בבחור שהתנסה במלא סמים לפני והיתה פה איזושהי אסקלציה”, מדגיש צוקר. ”זה הדבר הראשון שהוא עשה ולא היה לו מושג מה זה טינה. מבחינתו שיקראו לזה טינה, ג’ינה או רינה. התמימות משחקת פה תפקיד מאוד משמעותי ומפה לשם הוא מזריק איתם”. צוקר משוכנע שמקרים מסוג זה מחייבים בחינה מעמיקה של שאלת ההסכמה. ”האם לאותו נער באמת היתה שליטה על המעשים שלו? הרי מי שהוביל את הסיטואציה היו אנשים שמעצם גילם יש להם חצי מרות עליו. הם הגדולים ואם הם אומרים שזה בסדר בטח יודעים...”

גם שניצקי נחשף לעולמות הללו באופן דומה – בגיל תיכון ובמהלך ששן מיני עם זוג תל-אביבי בני 30 פלוס, שגם נתנו לו סמים. לדבריו, **”אם זה לא היה הם, זה היה מישהו אחר. אין לי טענות אליהם בגלל שמדובר בעניין תרבותי. כשגבר מבוגר נותן סמים לנער**

שרוצה לחקור ולנסות, אף אחד לא תופס את זה כגרירה או כניצול". החשיפה של שינצקי לעולמות הסם גרמה לו נזק עצום "עד גיל 21 המוח המתפתח והלא בשל שלי ספג עשרות, אם לא מאות, כדורי אקסטזי, GHB, קטמין, קוקאין, LSD, MDMA, ספידים ויש בטוח עוד כמה ששכחתי", הוא מספר. "היו לי ניתוקים, קצרים, חוסר חיבורים במוח של הקשרים לוגיים". שינצקי, שכתב טור במאקו גאווה על תהליך הגמילה שעבר, מוסיף שבמהלך לימודיו בבית הספר למשחק בית צבי היו מכנים אותו "האוטיסט".

(הארץ, שם)

אלון: "בגיל תיכון הכרתי זוג. הייתי שוכב איתם באופן קבוע והם נתנו לי ג'י. בזמן אמת לא ידעתי מה זה. רק בדיעבד, כשנשאלתי בטיפול מתי עשיתי ג'י בפעם הראשונה, נזכרתי בכל השיח של המינונים והשימוש - 1.5 מ"ל, מוהלים במיץ וכו'. איתם הייתי עושה סקס חלומי ומאבד את עצמי לגמרי. ועדיין, החיים בארון גרמו לי לעצב גדול. בסוף הצבא התחלתי להיכנס לחיי הלילה - מסיימים משמרת ועושים אס.די עם הצוות. היינו נדלקים ואז באיזשהו שלב הייתי נעלם, נכנס לגריינדר והולך למישהו הביתה לסקס וסמים בעוצמות מטורפות.

"לאט-לאט התרחקתי מהאזורים הבטוחים שלי. יצאתי מהארון אבל לא מתוך תהליך של הבשלה ובגרות, אלא מתוך ניתוק. את החוויות הלא טובות, הפוגעניות, הזזתי הצדה ומיד עברתי לחוויה הבאה. ככה עובד המנגנון. אתה מקבל עליך את הנורמות שכולם עם כולם והכל הולך... בהתחלה האנשים שאתה עושה איתם את הסשנים האלה נותנים לך את הסמים, אבל באיזשהו שלב אתה לא רוצה להיות תלוי באחרים. בזבזתי את כל הכסף שהיה לי ועוד לקחתי הלוואה של 50 אלף שקל. התחילה תקופה של

התעלפויות במועדונים, פיצוצים עם המשפחה וניתוק הדרגתי מהחברים. אפילו כאלה שעשו איתי סמים. כי כשאתה במצב הזה אי אפשר להיות לידך. אתה אגואיסט ובלתי נסבל, לאנשים אין כוח לזה. באיזהו שלב התחלתי לעשות ג'י כמו שאנשים מעשנים. גם לא בסיטואציות מיניות, סתם בעבודה במסעדה. ג'י הרי ידוע כסם מטשטש או מחרמן, אבל הוא גם נוגד החרדה המושלם" (הארץ, שם).

בחברה הכללית יש אפשרות למלחמה בסם אבל מלחמה כזו לא תיתכן בתוככי הלהט"ב. גורמי המקצוע, המטפלים בצרכני הסמים בלהט"ב, יודעים שאין שום סיכוי למנוע אותם מלהשתמש בהם, ומנסים לנהל קרב מאסף כדי לדחות את גיל השימוש, או לפחות להקים מרכזים "לשימוש מושכל" בסמים כדי שחיים של צעירים לא יהרסו:

"ד"ר רועי צוקר אמר לי שהדבר העצוב שקרה בניו יורק למשל, זה שהרופאים מסתובבים ומסבירים איך מזריקים נכון את הסם, איך עושים הכי פחות נזק לגוף, לשרירים, לוורידים.." (ג'ייסון דנינו המקום הכי חם, 15.10.18)

"בקהילה הגאה מודעים היטב לבעיה, ובחודש הבא תחנון עיריית תל אביב מרכז ייעודי ראשון מסוגו לשימוש בסמים בקהילה הגאה, בשיתוף האגודה למען הלהט"ב. לדברי יואב בן-ארצי, מנהל תחום התמכרויות בעירייה, "המרכז נועד לאפשר למשתמשים לדבר באופן חופשי על נטייתם המינית, הזיקה שלה לשימוש בחומרים פסיכואקטיביים ופרקטיקות מיניות שמשולבות בכך. הוא קם מתוך תפיסה שהיקפי התופעה ואופני השימוש מחייבים מענה ייחודי לאוכלוסייה הזאת".

בינתיים, מטפלים ואנשי מקצוע שעובדים עם להט"בים מתמודדים יום-יום עם הצעירים שהולכים לאיבוד בחיי הלילה האינטנסיביים הללו.

"אלה אנשים שחיים בפיצול מאוד גדול של חיי הנפש, שבו הסופ"ש הוא היי מטורף בעוד שהיום-יום הוא ריק, משעמם וחסר משמעות", אומרת דפנה גרינר, עובדת סוציאלית קלינית ופסיכותרפסטית, **מנהלת היחידה ליעוץ ולטיפול של המרכז הגאה.** "הם מסתובבים בתחושה שהחיים סתמיים. אם אני רק מחכה ליחמושוש', ועד שאני מתאושש כבר מתחילה הציפייה לסופ"ש הבא, כמעט מובן מאליו שאני אתקשה למצוא משמעות ועניין בדברים נוספים".

מרום אלטרוביץ', עובד סוציאלי קליני ממרכז הטיפול והיעוץ של אגודת הלהט"ב, אומר דברים דומים. "צעירים שנשאבים לאורח חיים מאוד אינטנסיבי של חיי לילה וסמים מרגילים את עצמם לפיקים שאי-אפשר לשחזר בין לבין. ואם באמצע השבוע גם ככה לא צפוי לי שיא אז בשביל מה להתאמץ? אני אסתפק באיזו עבודה ממוצעת שבה אני מרוויח מספיק כסף כדי לאפשר את מה שאני עושה בסופ"ש ולא מעבר".

"הסיבה שבעטיה שימוש בסמים גובה מחירים גבוהים יותר מצעירים היא בראש ובראשונה פיזיולוגית. פרופ' שאולי לברן, פסיכיאטר, יו"ר החברה לרפואה וטיפול בהתמכרויות מטעם ההסתדרות הרפואית בישראל, מסביר שהאונות המצחיות במוח, אלה שאחראיות בין השאר על יכולת הוויסות של האדם, מגיעות לבשלות רק בסוף גיל ההתבגרות, שנמתח אל תוך שנות ה-20. לכן יש קורלציה גבוהה בין גיל תחילת השימוש, במיוחד גיל תחילת השימוש האינטנסיבי, לבין הסיכוי לפתח התמכרות או הפרעות מתחום בריאות הנפש. גם שימוש פעם בשבוע נכלל תחת ההגדרה של שימוש קבוע... לכן מניעת שימוש אינטנסיבי או לכל הפחות דחיית גיל תחילת השימוש היא כל כך קריטית. **קמפיינים של 'Just say no' לא הוכחו כיעילים ובחברה לא-פוריטנית, בטח בקהילה הגאה, זה מסר לא ריאלי. קמפיין בנושא צריך לשים במרכז מרכיבים כמו בניית מסוגלות חברתית, ביטחון עצמי ומציאת מקומי בעולם. ובהקשר של הסמים עצמם, בנוסף להמלצה להימנע, ודאי משימוש אינטנסיבי, חשוב לפמפם את המסר של לדחות, לדחות, לדחות את גיל תחילת השימוש".** (הארץ, 12.06.19)

סקירת מחקרים /

גורמים ומאפיינים של שימוש בכמסקס אצל הומוסקסואלים:

1

Weatherburn P, Hickson F, Reid D, *et al* Motivations and values associated with combining sex and illicit drugs ('chemsex') among gay men in South London: findings from a qualitative study. *Sexually Transmitted Infections* 2017;93:203–206

"We broadly distinguish two groups of reasons for combining sex and drugs, within which we describe eight distinct motivations. The first major group of motivations for combining drugs with sex is that drugs provide the means by which men can have the sex they desire by increasing libido, confidence, disinhibition and stamina. The second major group of motivations for chemsex is that drugs enhance the qualities of the sex that men value. Drugs made other men seem more attractive, increased physical sensations, intensified perceptions of intimacy and facilitated a sense of sexual adventure"

2

Bourne A, Reid D, Hickson F, *et al* "Chemsex" and harm reduction need among gay men in South London, *International Journal of Drug Policy* Volume 26, Issue 12, 2015 Pages 1171–1176

Findings from this study indicate a substantial degree of harm in the usage of relatively new psychoactive substances in highly sexual circumstances.

While around half of participants had utilised a range of drugs over many years, others had only recently been introduced to drugs, often by sexual partners who wished to enhance the sexual session. As relatively new drugs on the gay scene, understanding of appropriate dosing was lacking and a majority described overdoses, particularly in relation to GHB/GBL. Negotiation of sex, especially in group sex environments, was complicated by the effects of the drugs and a small number of men reported concerns relating to sexual consent. While a significant proportion of men had experienced a range of physical and mental health harms, few had accessed professional support for fear of judgement or concern about chemsex expertise.

בקישור הבא ישנה סקירה של הספרות המחקרית על המניעים והשכיחות של תופעת הכמסקס

סיכום

כאחוז אחד מאוכלוסיית הגברים נמשכים מינית באופן מובהק אל בני מינם, ועוד כמה אחוזים בודדים נמשכים גם לגברים וגם לנשים.

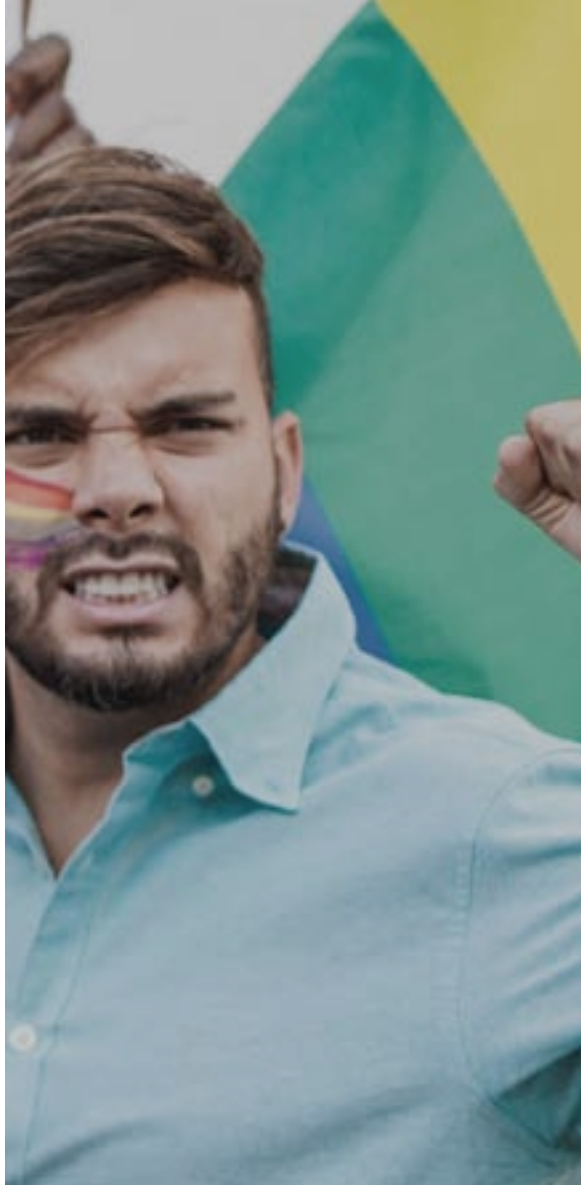
לנטייה הומוסקסואלית מובהקת יש שני גורמים בולטים, קשיים עם ההורים ופגיעות מיניות בגיל צעיר. גורמים אלה יוצרים משקעים ברובד הלא מודע של נפש האדם ועלולים לצוף בגיל ההתבגרות ולגרום לבלבול של הנטייה המינית. הבלבול עלול להתקבע כמשיכה מובהקת לגברים. גורם נוסף להומוסקסואליות היא הגמישות הבסיסית של הנטייה המינית. בתנאים סביבתיים מסוימים, וביחוד בתנאים שיוצרת התרבות המתירנית המערבית, עלולה להתרחש הסטה נרכשת של הנטייה המינית. על פי המחקר אין לנטייה ההומוסקסואלית שום גורם מולד משמעותי.

לב ההפרעה ההומוסקסואלית היא קושי לפתח קשר רגשי יציב סביב הנטייה המינית. נטייה מינית המופנית לעבר אישה מובילה לפיתוח קשר רגשי עמוק ויציב. כדי לברוח מהקונפליקטים הכרוכים ביצירת הקשר העמוק המתפתח עם אישה, מטה תת המודע את הנטייה המינית לעבר גבר. בין גברים אין מתפתח קשר של ממש סביב הנטייה המינית. גברים הומוסקסואלים נוטים לצרוך "סטוצים" ומתקשים להגיע לקשר. הקשרים ההומוסקסואלים שבכל זאת נוצרים הם ברובם המכריע סוג של חברות או שותפות ואינם כוללים נאמנות מינית.

הומוסקסואליות היא החפצה של הנטייה המינית. החפצה זו באה לידי ביטוי בשורה של נורמות מיניות חריגות אשר רווחות בקהילת הלהט"ב. הנורמות החריגות הבולטות הן: תופעה רחבה של פגיעות מיניות, תופעה רחבה של ניצול מיני של קטינים, תופעה רחבה של מסיבות בוטות המובילות לאורגיות ושימוש נרחב בסמים כדי לשפר את יחסי המין.

התגבשות של קהילה מסביב לנטייה ההומוסקסואלית יוצרת מתחם שבו שולטים אותן נורמות חריגות. במתחם זה אין מודעות של פוגעים ושל נפגעים לעוולות שיוצרות נורמות אלה.

הומוסקסואליות מלווה בשורה של סימפטומים קשים: בדידות, חרדה, דיכאון ואובדנות. הקושי להגיע לקשר סביב הנטייה ההומוסקסואלית ושורת הנורמות המיניות החריגות הנובעות מכך, מעצימים סימפטומים אלה.

חנק שלישי

מלחמת התקינות הפוליטית
בטיפול בהומוסקסואליות

א | תולדות הוצאת ההומוסקסואליות מה־DSM

במהדורות הראשונה והשנייה של ה־DSM¹ (1952, 1968) הוגדרה ההומוסקסואליות הפרעת אישיות וסטייה מינית. בסוף שנות ה־60 התרחשו בסטנוול מהומות של הומוסקסואלים שמחו על אפליה חוקית ויחס אלים של המשטרה אליהם. במקביל למהומות אקטיביסטים הומוסקסואלים הפריעו שנה אחרי שנה לישיבות ה־APA – ארגון הפסיכולוגים האמריקאי, משום שלתפיסתם הגדרתם סוטים על ידי הממסד הפסיכולוגי הייתה המקור לאפלייתם. לחץ זה נשא פרי והוביל לדיונים בישיבות השנתיות של ה־APA בראשית שנות ה־70 בשאלת הפתולוגיה של ההומוסקסואליות. המצדדים בכך שאין מדובר בפתולוגיה הציגו שני מחקרים:

הראשון הוא המחקר של קינסי מ־1948, שהוזכר בחלק הראשון, מחקר שטען לשכיחות גבוהה של הומוסקסואליות באוכלוסייה. לדעתם, שכיחות זו מלמדת שמדובר בווריאציה נורמלית של הנטייה המינית. כנגדם טען ביבר (Bieber, 1965) ששכיחות אינה מעידה בהכרח על בריאות. הצטננות למשל, היא תופעה שכיחה ואינה בריאה. ביבר טען שהומוסקסואליות קשורה להפרעה ביחסים בין ההורים לבין עצמם ובין הילד לבין ההורים ולפתרון לא מוצלח של תסביך אדיפוס. הממסד הפסיכואנליטי הצטרף לטענתו של ביבר ועמד על כך שמדובר בפתולוגיה. זאת בשם התיאוריות של גדולי הקלסיקונים של

1. Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders – ספר האבחנות של האגודה הפסיכיאטרית האמריקאית. ספר זה הוא מוסד בעל השפעה מכרעת על העולם הטיפולי.

הפסיכואנליזה, ובשם הניסיון מחדר הטיפולים. הזכרנו שקינסי דגם אוכלוסייה לא מייצגת ומחקרים עדכניים הראו שאחוז ההומוסקסואלים נמוך מזה שקבע קינסי וכן שמדובר באוכלוסייה חריגה (חלק ראשון, פרק א).

המחקר השני שהוצג הוא מחקרה של הוקר (Hooker, 1957). המחקר לא מצא הבדלים בין הומוסקסואלים להטרוסקסואלים במבחני אישיות. תימוכין נוספים סיפק מחקר של תומפסון (Thompson, McCanless & Strickland, 1971) שמצא שאין כל ביטוי להומוסקסואליות במבחני יכולת הסתגלות, תפקוד וביטחון עצמי. כנגד מחקרים אלה נטען כי הם לא דגמו אוכלוסייה מייצגת - הנבחים היו לבנים, בעלי ממוצע שנות לימוד ומנת משכל גבוהים באופן משמעותי משאר האוכלוסייה. נוסף על כך, המבחנים לא בדקו את המצוקות האופייניות להומוסקסואלים: חרדה, דיכאון, בדידות, אובדנות. מנת המשכל של ההומוסקסואלים אינה פחותה מהסטרייטים אבל נפשם במצוקה (על פי סקירתו של חגי מלר, עמודים 9-10).

יש מההומוסקסואלים המתגברים על המצוקות ומצליחים לפתח קריירה מרשימה, מהם שמגיעים לקדמת הבמה בפוליטיקה, באקדמיה, במשפט, בכלכלה, בתקשורת ובבידור. אבל הצלחות אלה אינן יכולות לכסות על מצוקה עמוקה של הרבה מאוד הומוסקסואלים (ראה לעיל חלק ראשון פרק ד סקירה מחקרית על מצוקות ההומוסקסואלים). מצוקתם נובעת מליקוי בצורך אנושי בסיסי מאוד - צורך בנטייה מינית תקינה המובילה לקשר יציב, הקמת משפחה והרגשת שייכות.

בעקבות הופעה של פסיכיאטר הומוסקסואל, שתיאר לפני ועידת ה-APA את האפליה שחווים הוא וחבריו, הוחלט להקים ועדה בראשותו של הפסיכיאטר היהודי אמריקאי רוברט ספיצר, לשם בחינת הגדרות ההפרעות הנפשיות בכלל, ושל ההומוסקסואליות בפרט. ב-1973 הוועדה הגיעה למסקנה שמלבד הומוסקסואליות ועוד כמה סטיות מיניות, כל ההפרעות הנפשיות באות לביטוי במצוקה סובייקטיבית של האדם או בליקוי מוכלל ביכולת התפקוד החברתי.

מתוך המאמר "[Out of DSM: Depathologizing Homosexuality](#)":

”

Robert Spitzer, who chaired a subcommittee looking into the issue, reviewed the characteristics of the various mental disorders and concluded that, with the exception of homosexuality and perhaps some of the other 'sexual deviations', they all regularly caused subjective distress or were associated with generalized impairment in social effectiveness of functioning”

לדעת הוועדה, הומוסקסואל ששלם עם נטייתו ומתפקד חברתית אינו עונה להגדרת "בעל הפרעה נפשית". בעקבות מסקנה זו החליט ועד הנאמנים של ארגון הפסיכיאטרים האמריקאי להוציא את ההומוסקסואליות ממדריך ההפרעות. אנשי הממסד הפסיכואנליטי התנגדו להחלטה זו ודרשו משאל בקרב כל חברי האגודה. במשאל היה רוב של 56% להסרת ההומוסקסואליות מהגדרתה כהפרעה.

רבים התנגדו להכרעה בהצבעה בעניין מדעי. עניין מדעי אינו יכול להיות מוכרע בהצבעה תחת לחץ פוליטי. עניין מדעי הוא עניין למחקר ולדיון בין דעות מומחים. **יש פה בעיקר משחק מילים המעקר את המדע:** הגדרת הממד האובייקטיבי בהפרעה נפשית כ"לקות מוכללת בתפקוד החברתי" היא משחק מילים שרירותי המוציא מחוץ לתחום הטיפול פגיעות תפקודיות קשות הנובעות ישירות מהנטייה ההומוסקסואליות - קושי ביכולת להגיע לקשר סביב הנטייה המינית ושורה של נורמות מיניות חריגות הנובעות מכך. פגיעות תפקודיות אלו מלוות בסימפטומים קשים: בדידות, חרדה, דיכאון ואובדנות.

לחץ פוליטי ומשחק מילים הביא להסתרת הבעיות האובייקטיביות הקשות של ההומוסקסואליות ולהסרת הגדרתה - הפרעה מהמדריך המשפיע.

ב-1973 ההומוסקסואליות לא הוצאה לחלוטין מה-DSM, אלא שהגדרתה שונתה מהפרעת אישיות וסטייה מינית להפרעת אוריינטציה מינית. הגדרה זו ניתנת כאשר האדם איננו שבע רצון מנטייתו:

”

For in "homosexuality's" place, the DSM-II contained a new diagnosis: Sexual Orientation Disturbance (SOD). SOD regarded homosexuality as an illness if an individual with same-sex attractions found them distressing and wanted to change.

באותו שלב היה צורך להדגיש שהממד של המצוקה הסובייקטיבית הוא קריטריון להפרעה נפשית, משום שאז מקובל היה לחשוב שהומוסקסואליות היא הפרעה. הדרך היעילה להילחם במוסכמה זו הייתה להציג הומואים שלמים עם נטייתם ומצוקתם היחידה היא יחס החברה והממסד הפסיכולוגי. מי הוא זה שיש לו רשות להתערב בחיים של אדם שטוב לו עם עצמו ולייסר אותו?! הטענה המרכזית שהובעה בעוצמה בהופעתו של אותו פסיכיאטר ההומוסקסואל, הייתה כי חובתו המוסרית של הממסד הפסיכולוגי להפסיק להפלות הומוסקסואלים השלמים עם עצמם ולהפסיק להגדירם סוטים.

בשלב בו הודגש הממד הסובייקטיבי כקריטריון להפרעה, לא יכלו להתווכח

עם העובדה שהרבה מאוד הומוסקסואלים חשים מצוקה נוכח נטייתם המינית ומבחינתם הומוסקסואליות היא הפרעה והם זכאים לטיפול. ההגדרה "הפרעה באוריינטציה המינית" אפשרה מרחב של טיפול בהומוסקסואליות למעוניין בכך. אולם שינוי ההגדרה הכניס את ההפרעה ההומוסקסואליות למגרש משחק המילים של התקינות הפוליטית והיא לא הרפתה. התקינות הפוליטית טענה כי אין שום הפרעה התלויה בהרגשתו הסובייקטיבית של האדם, חוסר נחת של אדם מבעיה שאינה אובייקטיבית איננו בעיה נפשית:

”

"Should people of color unhappy about their race be considered mentally ill?" critics asked. What about short people unhappy about their height?

עמדה זו התקבלה וב־1987 הוצאה ההומוסקסואליות באופן סופי מה־DSM.

במשחק המילים של התקינות התהפכה הטענה בהתאם למטרה. בתחילה טענו שאם אין מצוקה סובייקטיבית הרי שאין הפרעה. כאמור, טענה זו תקפה רק על אותם הומוסקסואלים החשים בנוח עם הנטייה, ולא על אותם החשים מצוקה עם הנטייה. בשלב שני הגדרת הפרעה נפשית הפכה לעניין אובייקטיבי בלתי תלוי באדם, ולא לעניין סובייקטיבי. משחק המילים הקודם הכריע כבר שאין מצוקה אובייקטיבית, ומצוקה סובייקטיבית אינה מצוקה של ממש, הרי שאין מצוקה בכלל.

אם כן מהו מקור המצוקה של הומוסקסואלים רבים על פי התקינות הפוליטית? – חוסר הקבלה של החברה. מסקנה זו הפוכה ממחקרים רבים ומעדויות רבות המצביעים בבירור על שורה ארוכה של מצוקות אינהרנטיות להומוסקסואליות ולצורת החיים ההומוסקסואלית.

לחץ פוליטי, מחקרים מוטעים ומשחק מילים הפכפך של התקינות הפוליטית הוציאו לחלוטין את ההפרעה ממוסד ה־DSM וממרכז העולם הטיפולי.

ב | ההתנגדות לטיפול הרה־אוריינטציה

גם לאחר הוצאת ההומוסקסואליות מה־DSM נותרו פסיכולוגים שנתנו שירות לשינוי האוריינטציה המינית לחפץ בכך. התקינות הפוליטית ואקטיביסטים הומוסקסואלים החלו לשים את כובד המשקל על הטענה שאין לגיטימציה לטיפולים לשינוי האוריינטציה המינית. הומוסקסואל המעוניין בטיפול זה מתייחס אל נטייתו כבעיה, ומטפלים מקצועיים העוסקים בטיפול זה חושפים את שורשי הבעיה ומתמודדים איתה. הדבר מאיים על התפיסה שהומוסקסואליות היא דבר נורמטיבי. **כדי לשלול את הלגיטימיות של הטיפולים ולהפסיק את העיסוק של העולם הטיפולי בהם, הוצגו מחקרים על חוסר היעילות של הטיפול ועל הסיכונים שבטיפול.**

המחקר של שידלו ושרואדר (Shidlo & Schreoder, 2002) כוון מראש לאיתור נזקים הנגרמים מטיפולי המרה. מחקר זה ומחקר נוסף של בקסטד ומורו (Beckstead & Morrow, 2004) מצאו כי הטיפולים גורמים לנזקים רבים – שנאה עצמית והערכה עצמית נמוכה, מצוקה נפשית, דיכאון ואובדנות, איבוד חברים, איבוד אמונה וכעס כלפי ההורים. עיון ברשימת הבעיות מראה שבעיות אלו נפוצות אצל הומוסקסואלים גם קודם טיפול ואין לייחס אותם לטיפול. המחקרים הצביעו על בעיות נוספות: תקוות שהתנפצו ותחושת אשמה בעקבות כישלון הטיפול. אך אלו בעיות המופיעות בכל טיפול כושל. המחקר של בקסטד העלה שהמטופלים שצידדו בטיפול דווקא חשו שיפור במצב הנפשי. לעומת זאת, יוזם הוצאת ההומוסקסואליות מה־DSM ספיצר (Spitzer, 2003) שאינו חשוד בהטיה נגד הומוסקסואלים, מצא שהנבדקים שעברו את

טיפול השינוי מדווחים על שיפור בתחום מצב־הרוח ואינם מדווחים על נזקים נפשיים בעקבות הטיפולים. גם במחקר שערכו ניקולוסי ועמיתיו (Nicolosi, Potts & Byrd, 2000B) בקרב מטופלים שעברו טיפול רה־אוריינטציה נמצא שיפור במצב הנפשי בקריטריונים רבים: דימוי עצמי, שחרור מבושה, קבלה ואהבה, אינטימיות עם בת הזוג ותחושת גבריות. במחקר נוסף (Nicolosi, Potts & Byrd, 2000A) שנערך בקרב מטופלים העוסקים בתחום זה דיווחו המטופלים על פי התרשמותם על שיפור אצל המטופלים, בשליטה עצמית, דימוי עצמי, הבנה עצמית וקבלה עצמית (self acceptance) (ע"פ הסקירה של חגי מלר 30-31).

ג | יעילות טיפולי הרה־אוריינטציה

במחקר של שידלו ושרואדר, השתתפו 202 מטופלים. נמצא כי 13% מההומוסקסואלים עברו שינוי להטרוסקסואליות בעקבות טיפול הרה־אוריינטציה, ומתוכם רק אצל 4% היה שינוי בנטייה המינית, ואצל 9% הנוספים השינוי היה בתפיסה עצמית או בלמידת דרכי התמודדות עם המשיכה ההומוסקסואלית.

במחקר של בקסטד ומורו השתתפו 42 מורמונים שעברו טיפולי הרה־אוריינטציה, כחצי מהמטופלים צידדו בטיפולים וכחצי מהם התנגדו לו, אך מבחינת משיכה מינית השינוי שהתרחש לא היה משמעותי. בסיכום הסכימו כל המטופלים שהמשיכה המינית העיקרית שלהם היא כלפי בני אותו המין. השינויים העיקריים היו בתחום התפיסה של המשיכה המינית, ההגדרה העצמית והמרכזיות של המיניות ביחס להגדרה העצמית.

בשני המחקרים לא נלקח מדגם של אוכלוסייה מייצגת, החוקר הגיע אל המרואיינים על ידי פרסום בעיתונות בעלת אג'נדה המתנגדת להמרה והחוקר בחר את מי לראיין (מלר, עמוד 28).

לעומתם, מחקרים מהתקופה שקדמה לוויכוח הפוליטי מצביעים על יעילות מרשימה של טיפולי ההמרה. בולטת סקירת העל של סאטינובר (1996) על אודות טיפולי שינוי האוריינטציה המינית שתועדו בספרות המחקר עד להוצאת ההומוסקסואליות מרשימות הסטיות המיניות מה-DSM ב-1973. **בסקירה 341 מקרים עם 52% אחוזי הצלחה:**

Jeffrey Satinover (1996) *Homosexuality and the Politics of Truth* (survey of reports prior to 1973)

Author	Method	Number Treated	Success Rate
A. Freud	Psychoanalysis	8	50%
Ovesey	Psychoanalysis	3	100%
Schwartz et al.	Psychotherapy	54	65%
Mayerson et al.	Psychotherapy	19	47%
Bieber	Psychoanalysis	106	27%
Ellis	Psychotherapy	28	64%
Ross et al.	Psychotherapy	15	73%
Monroe et al.	Psychotherapy	7	57%
Van den Aardweg	Psychotherapy	101	65%
Composite		341	52%

מחקרו של רוברט ספיצר, על יעילות טיפולי שינוי האוריינטציה המינית, יוצא דופן משום שנקודת המוצא הראשונה שלו הייתה כי שינוי כזה אינו אפשרי. במחקרו ראיין ספיצר 200 מטופלים 12 שנים במוצע לאחר הטיפול, המחקר הביא את ספיצר למסקנה כי שינוי זה אפשרי ובר קיימא.

Spitzer, R.L. Can Some Gay Men and Lesbians Change Their Sexual Orientation? 200 Participants Reporting a Change from Homosexual to Heterosexual Orientation. *Arch Sex Behav* 32, 403–417 (2003).

”

Position statements of the major mental health organizations in the United States state that there is no scientific evidence that a homosexual sexual orientation can be changed by psychotherapy, often referred to as “reparative therapy.” This study tested the hypothesis that some individuals whose sexual orientation is predominantly homosexual can, with some form

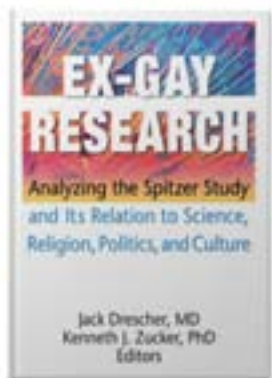
of reparative therapy, become predominantly heterosexual. The participants were 200 self-selected individuals (143 males, 57 females) who reported at least some minimal change from homosexual to heterosexual orientation that lasted at least 5 years... The majority of participants gave reports of change from a predominantly or exclusively homosexual orientation before therapy to a predominantly or exclusively heterosexual orientation in the past year. Reports of complete change were uncommon. Female participants reported significantly more change than did male participants. Either some gay men and lesbians, following reparative therapy, actually change their predominantly homosexual orientation to a predominantly heterosexual orientation or some gay men and women construct elaborate self-deceptive narratives (or even lie) in which they claim to have changed their sexual orientation, or both. For many reasons, it is concluded that the participants' self-reports were, by-and-large, credible and that few elaborated self-deceptive narratives or lied. Thus, there is evidence that change in sexual orientation following some form of reparative therapy does occur in some gay men and lesbians

מחקרו של ספיצר, שנחשב לפסיכיאטר המשפיע ביותר בזמנו, הפתיע את העולם הטיפולי ועורר זעם רב אצל פעילי זכויות להט"ב, שראו בו עד אז את מגינם הגדול. בוויכוח על מחקרו של ספיצר נטענו כל הטענות האפשריות בעד ונגד. הטענה העיקרית הייתה שהמרואיינים שיקרו.

ספיצר ענה לטענות בצלילות הדעת ובפירוט רב ועמד על דעתו כי מרבית המרואיינים דיברו אמת. הראיונות היו ארוכים ומקיפים והתשובות הציגו תמונה מורכבת שאינה מאפיינת שקר. ספיצר ראיין באופן אישי את הנחקרים והתרשם מכנות התשובות. נוסף על כך ראיין ספיצר את בנות הזוג של הנחקרים ומרביתן דיווחו על חיי נישואין מספקים. עוד טען ספיצר, שמחקרים רבים מאוד מבוססים על דיווחי המרואיינים ומעולם לא נשמעה טענת שקר גורפת כזו. ספיצר נכנס לקרב כבד מאוד והחל להתעייף.

על ערש דווי בהיותו חולה פרקינסון מתקדם, עשור של לחץ כבד הביא אותו לסגת מעמדתו ולהודות ב"כשל הפטלי" של האמון במרואיינים. יש ספרות עשירה על מחקרו של ספיצר וסרט תיעודי שבו הוא מגן על מחקרו.

Krueger, R.B. (2003). A positive view of Spitzer's research and an argument for further research. Part of "Peer Commentaries on Spitzer (2003)". *Archives of Sexual Behavior*, 32(5): 443–444.

[Drecher & Zucker, 2006](#)

הספר הבא מרכז את הטענות נגד ובעד מחקרו של ספיצר:

Drecher & Zucker, 2006

ד"ר ג'וסף ניקולוסי, מייסד האגודה האמריקאית למחקר ולטיפול בהומוסקסואליות, עמד עד לפטירתו ב־2017 בחזית המאבק המחקרי על אודות נחיצות, יעילות ובטיחות טיפולי שינוי האוריינטציה המינית. טענה רווחת של פעילי להט"ב היא, שהדיווחים במחקר על הצלחה בטיפול המרה מתייחסים לבי סקסואליים שהודרכו לכוון את נטייתם לעבר המין השני בלבד. ניקולוסי הפריך טענה זו במחקר זהיר

ומבוסס שביצע. המרואיינים נשאלו מה הייתה נטייתם לפני הטיפול וכחמישים אחוז מאלה שהגדירו את נקודת המוצא שלהם כהומוסקסואליות מוחלטת, העידו על שינוי להטרוסקסואליות או להטרוסקסואליות יותר מהומוסקסואליות. **דיווחי המרואיינים גם אצל ניקולוסי, כמו אצל ספיצר, הציגו תמונה מורכבת המעידה על כך שמדובר בדברי אמת.** רבים מהמרואיינים דיווחו שהמשיכה לגברים לא נעלמה אלא התמתנה והפכה שולית, ועל כך שהמשיכה המינית שלהם היא בעיקר כלפי בת זוגם ופחות כלפי כלל הנשים.

Nicolosi, J., Byrd, A.D., & Potts, R.W. (2000): Retrospective self-report of changes in homosexual orientation: A consumer survey of conversion therapy clients. *Psychological Reports*, 86:1071–1088

”

67% exclusively homosexual dropped to 12.8% – 54.2% changed.

"We present the results of a survey of 882 dissatisfied homosexual people whom we queried about their beliefs regarding conversion therapy and the possibility of change in sexual orientation.. As a group, the participants reported large and statistically significant reductions in the frequency of their homosexual thoughts and

fantasies that they attributed to conversion therapy or self-help. They also reported large improvements in their psychological, interpersonal, and spiritual well-being."

ד"ר ניקולוסי ראיון את ד"ר קאמינגס, לשעבר נשיא ה־APA ומי שהיה מעורב בהחלטת הארגון להסיר את הנטיות החד מיניות מרשימת מחלות הנפש בשנות השבעים. **בראיון זה תקף קאמינגס את הארגון שעמד בראשו, והאשים אותו בהטיה פוליטית.** קאמינגס יצא נגד הטענה שנטייה מינית אינה בת שינוי ואף טען שהפוליטיקה היא זאת שהובילה את התודעה הרווחת כי נטיות חד מיניות הן דבר מולד שאינו בר שינוי, בזמן שהמדע דוכא על ידיה - **"התקינות הפוליטית שולטת ולא המדע"**.

ישנן עדויות רבות על טיפולי ה־אוריינטציה יעילים שהביאו תקווה ואושר למטופלים רבים. **באתר עמותת 'חוסן'** (המסייעת למעוניינים בטיפול בהפניה אל אנשי מקצוע) קיים מאגר שמרכז עשרות עדויות כאלה מהארץ ומהעולם. "תודה לאל, אני כבר לא הומו" אלפי אמריקאים מכנים עצמם אקס-גיז, הומואים שנלחמו במשיכה המינית בטיפול ותפילות. כעת הם נלחמים במי שמונע מהם להיות סטרייטים **(הארץ, 05.11.12)** הומואים רבים מדווחים על משיכה לנשים אחרי טיפול פסיכולוגי בחוויות ילדותם, גם אם הטיפול כלל לא נועד לשינויי האוריינטציה המינית.

אבנר ברנהיימר: אני גם חושב שאי הרצון להכניס אישה למערכת הזוגית, הוא בגלל שיש הרבה הומואים שיש להם בעיה עם אינטימיות, קשר קרוב, עם אישה".

- מיזוגניה? לפעמים עולה תחושה שיש הומואים שהיו יותר משמחים אם נשים היו מתאיידות להם מהעיניים.

"לא בטוח שזו מיזוגניה. זה באזורים של משהו שקשור ליחסים עם אמה שלהם, לא לשנאת נשים. לא הייתי מגיע למקום הזה

של לעשות ילד עם אישה, אם לא הייתי מטפל בעצמי כמה שנים טובות. לפני הטיפול נוכחות של אישה בחיי הייתה דבר שאיים עליי. הטיפול עזר לי להיות מסוגל להכניס אישה בצורה כל כך כבדה לחיים שלי, וליהנות מכל הערך המוסף המתלווה לזה. בכלל, מאז שעשיתי ילד עם אישה, התחלתי לראות נשים הרבה יותר מפעם. לראות אותן גם כסקסיות יותר... הגן הסטרייטי שלי התחיל לעבוד. הרי אנחנו נורא עסוקים להגיד שלכל סטרייט יש גן הומואי, כן? אבל לא חושבים שבנו אולי יש גן סטרייטי. כשהפסיכולוג אמר לי את זה, זה העיף לי את הראש. באתי אליו המום שאני מסובב את הראש אחרי מחשופים... מדבר עם בחורות מיניות וזה עושה לי את זה". ([גלובס, 05.06.2013](#))

ג'ייסון דנינו: "אני חושב שכשאתה יוצא מהארון בגיל מאוד צעיר ואתה מניף דגל, מאוד חשוב להיאחז בדגל הזה מאוד חזק כי יש מחיר שאתה משלם. אני חושב שכעבור יותר מעשר שנים מאז שיצאתי מהארון, אני יכול טיפה לשחרר מהדגל הזה ולהתבונן ולשאול 'מי אני?'. יש סקאלה הרבה יותר צבעונית מסטרייט או גיי, ואני חושב שהמשיכה שלי לנשים שעוד לא באה לידי ביטוי, אני צריך לתת לה מקום ולגיטימציה. זאת מגמה של השנתיים האחרונות, שבהן נראה לי מופרע פתאום שאני לא חוקר את הדבר הזה" ([מקו, 31.07.12](#))

לספרות מחקרית נוספת על יעילות טיפולי שינוי האוריינטציה המינית, ראה נספח מס 3.

בעבודת ה־MA של חגי מלר אפשר לקרוא בפירוט על שיטות העבודה של טיפולי ה־אוריינטציה בני זמננו, על מידת יעילות הטיפולים, ועל כך שאין בהם כל סכנה מעבר לכל טיפול פסיכולוגי אחר.

בעולם הטיפולי אין זה נהוג לפסול שיטות טיפול בשל מחקרים סטטיסטיים על אודות יעילותם, אם המטפל רואה שטיפול מסוים עשוי להועיל למטופל,

והמטופל מעוניין בטיפול, לא תשנה הסטטיסטיקה. קיימות שיטות טיפול רבות שכלל לא טרחו לבדוק אותן סטטיסטית.

מסיבות פוליטיות בלבד ולא כפי המקובל בפסיכולוגיה, הכלי הסטטיסטי הופנה נגד טיפולי ההמרה. אך גם כלי זה מלמד על מסה גדולה של טיפולי המרה מוצלחים. "סקירות על" של מחקרים, הטוענות כי סיכומו של המחקר בעניין מורה כי אין יעילות לטיפולים, מתעלמות ממחקרים ודיווחים רבים.

ד | הניסיון להוציא את טיפולי הרה-אוריינטציה אל מחוץ לחוק

ה-APA (2009, 2000) הוציא נייר עמדה השולל טיפולי המרה, אך משאיר פתח לעזרה מקצועית מסוג זה למטופל שמעוניין בכך. בעקבות נייר זה כל הגופים יישרו קו נגד טיפולי המרה. בישראל הסתדרות הפסיכולוגים הוציאה ב-2011 נייר עמדה החוזר על עמדת ה-APA. נייר עמדה זה אומץ על ידי משרד הבריאות והיה חומר הרקע היחיד לחוק נגד טיפולי המרה שעבר בקריאה טרומית בקיץ האחרון (יולי 2020). **עיון בנייר העמדה מראה שהמסמך מכיר בבעייתיות של המחקר בשל הטיית התקינות:**

”מרבית המחקרים מצביעים על כך שאין תמיכה ליעילות טיפולי ההמרה, בעוד שמיעוטם טוען להצלחה. **הוועדה ערה לכך שבמחקרים רבים בתחום קיימות בעיות מתודולוגיות לא פשוטות. יש להניח כי סיבות של ”תקינות פוליטית” מקשות על האפשרות של מימון ופרסום מחקרים של מחקרים בדבר יעילותם האפשרית של טיפולי המרה.”**

העמדה שגיבשה הוועדה הישראלית בסופו של דבר היא רושם סובייקטיבי שנוצר באווירה אנטי טיפולית:

”עם זאת, הפסיכולוג הסביר אינו יכול להתעלם מגוף הידע המצטבר הקיים, המורה שטיפול המרה אינם יעילים.”

בחברה המגנה מסיבות תרבותיות טיפולי שינוי אוריינטציה, אינה מעודדת מקצועיות של מטפלים בתחום ואינה מאפשרת מוטיבציה לטיפול, נוצר רושם כאילו טיפולי הרה-אוריינטציה אינם יעילים. המושג "סבירות" משמש בימינו מילה מכובסת למושג "התרשמות", כלומר מבט סובייקטיבי צר, שבאמצעות המילה "סביר" מנסים להפוך אותו לקנה מידה אובייקטיבי. כך למשל בבג"ץ אין מסתפקים בשיפוט על פי עקרונות אובייקטיביים אלא דנים על פי מושג "הסבירות", שאינו אלא דעתו האישית של השופט. (השופט המנוח משה לנדוי, פרופסור דניאל פרידמן, גדי טאוב ואחרים חשפו את העומד מאחרי המינוח "סבירות" לפי פרשנותם של אהרון ברק וממשיכיו).

בעולם הטיפולי היום נוצר רושם שטיפולי המרה אינם יעילים. משום שכאשר ב-1987 הוצאה ההומוסקסואליות מה-DSM בעקבות שיח "התקינות הפוליטית" שהגדיר אותה נורמלית, סגרו כביכול המטפלים את ספרי הטיפול וקבעו, כמעט פה אחד שהומוסקסואליות אינה מהווה בעיה כלל אלא תופעה נורמטיבית. מוטיבציה ומקצועיות של המטפל ומוטיבציה של המטופל הם תנאי יסוד להצלחת כל טיפול. כאשר המטופל שומע מכל כיוון ובעיקר מאנשי המקצוע שהתופעה אינה מהווה בעיה, איך תיווצר אצלו מוטיבציה לטיפול? ואפילו אם המטופל מרגיש שמהו לא בסדר ורוצה עזרה, המטפל אינו מקצועי וחסר מוטיבציה לטפל. המסורת הטיפולית, החיונית להטמעה ולפיתוח של הידע המקצועי, נפגעה מאוד בחוגים רחבים. היעדר מטפלים מקצועיים פותח פתח לנוכלים וחובבנים שאין מקומם בטיפול באנשים. ודאי שבאווירה כזו טיפולי המרה אינם יעילים, ודאי שבאווירה כזו נוצר רושם "סביר" של "גוף ידע מצטבר" על אודות חוסר היעילות של טיפולי ההמרה. **"גוף הידע המצטבר" אינו אלא בליל של מחקרים פסבדו מדעיים, אווירה תרבותית שאינה מאפשרת טיפול ועיסוק של מטפלים שאינם מקצועיים ושל מאחזי עיניים בתחום. מה הפלא שבמקום נקי מאווירה זו, בציבור הדתי לאומי, מטפלים מדווחים על 60%-80% הצלחה?**²

ודאי שלא כל טיפול מוצלח, נייר העמדה הנ"ל יוצא בעיקר נגד שיטות טיפול התנהגותיות קיצוניות שעברו מזמן מן העולם. (בעבר היו מטפלים שהציעו למטופלים להעניש את עצמם בכאב גופני בכל פעם שמתעוררת אצלם נטייה לגבר וכך להכחיד את הנטייה. זו שיטה קיצונית ללא כל טיפול פסיכודינמי נפשי

2. על אחוזי ההצלחה של טיפולי הרה-אוריינטציה בציבור הדתי לאומי בחוברת "אבל לא טוב לי", עמוד 41.

בשורש הבעיה, שיטה זו אכן הזיקה במידת מה לחלק מן המטופלים) ודאי שיש מגוון שיטות ולא כל מטפל ולא כל שיטה מתאימים לכל מקרה. ודאי שיש מה להתקדם ומה לשפר בשיטות הטיפול, אבל כך זה בכל ההפרעות הנפשיות. הטיפול בנפש הוא עניין קשה ביותר ולצד הצלחות יש גם יש כישלונות רבים. נייר העמדה הנ"ל מחייב את הפסיכולוג להגיש עזרה בהתאם לרצון המטופל המופיע לפניו, ואם המטופל מעוניין בטיפול המרה מכל סיבה שהיא, עליו להגיש לו טיפול זה. יש להתפלא כיצד החוק נגד טיפולי המרה, המאיים במאסר על מטפל המבצע טיפול לשינוי האוריינטציה המינית, מסתמך באופן בלעדי על מסמך המחייב מטפל לבצע טיפול זה כאשר זהו רצונו של המטופל:

"פסיכולוג המקבל לטיפול מטופל החש שנטייתו או התנהגותו המינית ההומוסקסואלית עומדות בסתירה לאמונתו הדתית או עלולות לגרום לניתוקו מסביבתו החברתית או התרבותית, חייב לכבד את ערכיו ואמונתו של המטופל ולנסות לעזור לו בהתאם... כשמטופל פונה ביוזמתו ומבחירתו החופשית בבקשה לטיפול, שנועד לשינוי האוריינטציה המינית שלו, על המטפל לידע אותו אודות גוף הידע המקצועי הקיים. אל לו, למטפל, להבטיח הצלחות שאינן מציאותיות. עליו אף להזהיר את המטופל מפני קשיים ובמידת הצורך אף מקיום סכנות שישנן בתהליך טיפולי שכזה. זאת, על מנת שהמטופל יוכל להחליט בצורה מיטבית וחופשית אם הוא מעוניין לעבור טיפול אשר מטרתו להשפיע על זהותו המינית ההומוסקסואלית"

נספח 1 | הומוסקסואליות בהיסטוריה

יש המביאים ראיה שהומוסקסואליות היא חלופה בריאה של מיניות, מהנוהג שהיה מקובל בתרבויות רבות וביניהם בתרבות היוונית. למשל במסמך של ה־APA שהובא לעיל בעמוד 21, הומוסקסואליות מוגדרת כחלופה בריאה של המיניות רק על סמך הטיעון ההיסטורי:

”

“Both heterosexual behavior and homosexual behavior are normal aspects of human sexuality. Both have been documented in many different cultures and historical eras”

אולם אם ניכנס לפרטי הנוהג היווני והנוהג בתרבויות אחרות נראה שמדובר בתופעה שאין הדעת סובלת בתרבות שאנו חיים בה. הנוהג ביוון היה של יחסים בין מבוגר לנער. המבוגר חנך את הנער והכניס אותו לנבכי התרבות, הספורט והלכות המלחמה, ובתמורה הנער סיפק שירות מיני. המינוח היווני לתופעה הוא “פדרסטיה”, מושג שנגזר משילוב של המילים ילד ומאהב. נוהג היחסים בין מבוגר לנער התקיים בתרבויות רבות כתופעה המרכזית של ההומוסקסואליות. ביפן העתיקה נהגה “פדרסטיה” בין כמרים לפרחי כמורה במנזרים ובין לוחמים סמוראים מנוסים לצעירים. באפריקה לוחמי בני האזנדה בדרום סודאן ולוחמי בני הסמביה בגינאה החדשה סיפחו לגדודיהם נערים צעירים לשם סיפוק צרכיהם המיניים. גם בימינו קיים מינוח להטב”י לתופעת הקשר המיני בין מבוגר לנער, המבוגר מכונה “דאדי” והנער “בוי”. נוהג זה אינו יכול להיות לגיטימי בתרבות היום. ההתקדמות המוסרית והמדעית דוחה מכל וכל אפשרות של ניצול מיני של קטין על ידי מבוגר, ומצביעה בבירור על הנזקים הנגרמים לקטין. כדאי לעיין במאמר [”מחלות פסיכוסומטיות בגברים נפגעי גילוי עריות בילדות”](#) של הפסיכולוג ערן האן, המטפל בין היתר בגברים הומוסקסואלים נפגעי ניצול מיני, כדי להתרשם מהי המשמעות של פגיעה מינית בילדות ובנערות.

ברמה התרבותית בימינו מתאפשר לעולם הטיפולי לנתח מהי הפתולוגיה העומדת מאחורי תופעה זו. במצב התרבותי היום יכול רני לוי, למשל, לאבחן שמבוגר המחפש קשר “שאינו מאיים”, לוקה בקושי ביצירת קשרים. מפה אפשר להמשיך הלאה ולברר מאיפה נובע קושי זה, מה היה טיב יחסי המבוגר עם הוריו, האם המבוגר עצמו חווה טראומות דומות בילדותו. כל זה כמובן לא התאפשר ביוון ובתרבויות אחרות, לא רק בגלל שהם היו פחות מפותחים

מדעית, אלא בעיקר בגלל שתרבותם לא ראתה כל בעיה בנוהג הפדרסטיה ואף החשיבה אותו למעשה בעל ערך חינוכי ומעשה המביע עוצמה.

גם היוונים ידעו במקום עמוק ולא מודע, שנוהג הפדרסטיה הוא חרפה. חרפת הנוהג באה לביטוי בכמה מיתוסים במיתולוגיה היוונית, המפורסם שבהם הוא סיפרו של אדיפוס: לאיוס, אביו של אדיפוס, חטף את כריסיטופוס בן ה־12 באמתלה של שיעורי נהיגה במרכבה, הפך אותו לפילגש ממין זכר ולבסוף הרגו. אביו של כריסיטופוס – פלופוס המלך, קילל את לאיוס שבנו אדיפוס יורגו ויישא את אימו שלו לאישה וכך היה.

הפרשנות המפורסמת של פרויד למיתוס אדיפוס חשפה את תיבת הפנדורה של היצרים המיניים המודחקים מילדות, יצרים של חרדות ואלימות ביחס של הילד להורים, היוצרים קונפליקט שנפתר בגיבוש הזהות המינית הבריאה. לא בכדי המיתוס כורך את היצרים הלא פתורים עם הומוסקסואליות ועם ניצול קטינים, שהם תוצאה של פתרון לא תקין של הקונפליקט.

מיוון העתיקה ומתרבויות אחרות אפשר להביא ראיה לגמישות של הנטייה ההומוסקסואלית ולאפשרות שינוייה לכיוון ההטרוסקסואלי, מלר מביא את דברי המטפל הבאים:

”לומר שזהות המשיכה המינית נקבעת מלידה זה שקר ענק שמבלבל את העולם... יש על זה הוכחות מיוון העתיקה, הרי שם כל הנוער פותה ליחסים הומוסקסואלים... וכל הנוער חזר ליחסים הטרוסקסואלים ברגע שהגיע לבגרות... מקימים בית ומשפחה, אז כולם הולכים לנשים...” (מלר עמוד 54)

”

תרבות התקינות הפוליטי השלטת בימינו מחזירה את האנושות לאחור ולא מאפשרת מבט מפקח על ההומוסקסואליות, לא מאפשרת גישה למחקר המדעי על אודות הגורמים המובהקים להומוסקסואליות, לא מאפשרת “לשים על השולחן” את שורת הנורמות החריגות של המיניות ההומוסקסואליות ולעמת אותם מול כל קנה מידה מוסרי, לא מאפשרת דיון במצוקות קשות של הומוסקסואלים הנובעות ישירות מנורמות אלה, ולא מאפשרת טיפול מקצועי אפילו למעוניינים בכך.

נספח 2 | תקצירי מחקרים

מאפיינים של התנהגויות מותרות במסגרת הסכמים מיניים בין זוגות הומוסקסואלים (מחקר שצוטט בעמוד 38)

"More than two-thirds of the men (70%) indicated they had a sexual agreement with their main partner. The reasons why men wanted to establish a sexual agreement with their main partner varied. Almost one-quarter of the men reported that their primary reason was wanting to minimize their own and/or main partner's risk for acquiring HIV and STIs. Other common reasons reported by the men included wanting monogamy; to fulfill sexual desires within and/or outside the relationship; to establish guidelines to manage expectations; and to build and maintain trust".

Some couples reported a change in the type of sexual agreement they had currently compared with when they originally established one. Specifically, more than half of the men (63%) indicated that their original type of sexual agreement with their main partner was "We only have sex with each other and no one else"; 34% reported "We have sex with each other, and we are allowed to have sex with others under certain guidelines/rules"; and 3% of the men chose "We have sex with each other, and are allowed to have sex with others without any guidelines/rules." When asked about their current type of sexual agreement, fewer men (56%) chose "We only have sex with each other and no one else," while more (41%) selected "We have sex with each other, and we are allowed to have sex with others under certain guidelines/rules."

Regarding breaks in the sexual agreements, 31% of the men indicated that they and/or their main partner had ever broken the sexual agreement. Within the previous three months, 9% of men broke and 5% of men perceived their main partners to have broken their sexual agreement. On average, men reported breaking their sexual agreement 3 times and perceived their main partners to have broken their agreement 1.6 times within the previous three months. Relatively few men (30%) disclosed to their main partners about breaking their sexual agreement. When asked about the primary reason for not disclosing their recent break, more than half of the men (53%) chose "I didn't want to give

him a reason to not trust me," while 31% selected "I feared that the relationship would end if I told him." Among those who did disclose the break to their main partner, more than half of the men (57%) indicated that their primary reason was "We believe in and practice open lines of communication with each other" while 29% chose "Trust."

In addition, the reasons why men recently broke the sexual agreement with their main partner varied. Some men (28%) reported being sexually frustrated within their relationship as their primary reason for breaking the sexual agreement. Other men reported breaking their sexual agreement because they were horny (24%), had the opportunity (6%), or were addicted to sex (3%), among other reasons"

הומוסקסואלים ובי סקסואלים המשתתפים במסיבות הומוסקסואליות דיווחו באופן משמעותי על יותר שותפים מיניים, יחסי מין לא מוגנים, שימוש בסמים והיסטוריה של אלימות ומעצרים (מחקר שצוטט בעמוד 53)

The current analysis examines sex party attendance and behavior in a sample of 540 emergent adult gay, bisexual, and other YMSM in New York City, ages 18–29 years. Findings indicate that 8.7% ($n = 47$) of the sample had attended a sex party 3 months prior to assessment. Sex party attendees reported that parties included both HIV-positive and HIV-negative men; attendees also reported unprotected sex and limited access to condoms and lubricant. As compared with those who did not attend sex parties, those who did indicated significantly more lifetime and recent (last 3 months) casual sex partners, drug use (both number of different drugs used and total lifetime use), psychosocial burden (history of partner violence and number of arrests), and total syndemic burden (a composite of unprotected anal sex, drug use and psychosocial burden). These results indicate that while only a small percentage of the overall sample attended sex parties, the intersection of both individual risk factors coupled with risk factors engendered within the sex party environment itself has the potential to be a catalyst in the proliferation of the HIV/AIDS epidemic in urban settings. Lastly, given that sex parties are different than other sex environments, commercial and public, with regard to how they are accessed, public health strategies may need to become more tailored in order to reach this potentially highly risky group.

נספח 3 | ספרות מקצועית על יעילות טיפול שינוי האוריינטציה המינית

Elizabeth James, Treatment of Homosexuality: A Reanalysis and Synthesis of Outcome Studies (1978) (*Unpublished Ph.D. dissertation, Brigham Young University*) (on file with Brigham Young University Library).

Approximately 35% of the homosexual clients "recovered" and 27% "improved."

MacIntosh, H. (1994). Attitudes and experiences of psychoanalysts in analyzing homosexual patients. *Journal of the American Psychoanalytic Association*, 42(4): 1183–1207.

23% analysts reported shift in sexual orientation.

Rosik, C. H. (2003). Motivational, ethical, and epistemological foundations in the clinical treatment of unwanted homoerotic attraction. *Journal of Marital and Family Therapy*, 29: 13–28.

Satinover, J. (1996) *Homosexuality and the Politics of Truth*. Grand Rapids MI: Baker.

Satinover, J. (2005) The Trojan couch: How the mental health guilds allow medical diagnostics, scientific research and jurisprudence to be subverted in lockstep with the political aims of their gay sub-components. National Association for Research and Therapy of Homosexuality Conference Reports,

Socarides, C.W. (1978). *Homosexuality*. New York: Jason Aronson.

Throckmorton, W. (1998) Attempts to modify sexual orientation: A review of outcome literature and ethical issues. *Journal of Mental Health Counseling* 20: 283–304.

Yarhouse, M. A., and Throckmorton, W. (2002) Ethical issues in attempts to ban reorientation therapies. *Psychotherapy: Theory, Research, Practice, Training*, 39/1: 66–75.

Nicolosi, J. 1. (2009). *Shame and attachment loss: The practical work of reparative therapy*. Downers Grove, Ill: IVP Academic.

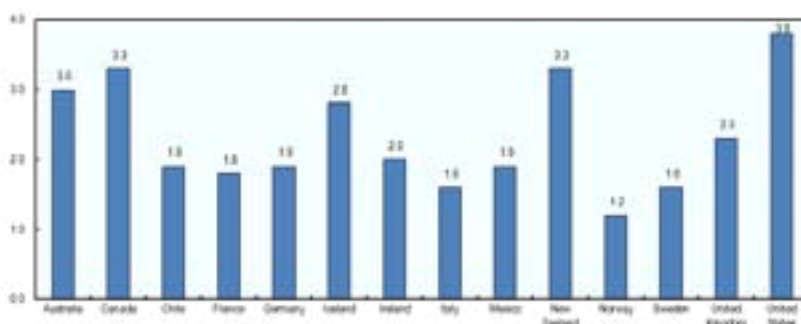
נספח 4 | אחוז הלה"ב במדינות הOECD

ב-15 מתוך 37 מדינות הOECD מופצים סקרים ארציים מדגמיים שבהם שואלים ישירות על נטייתו המינית של המשיב. במפקדי אוכלוסייה עדיין לא נשאלה שאלה כזו. יוצא דופן הוא המפקד הבריטי שיכלול שאלה כזו החל מ-2021.

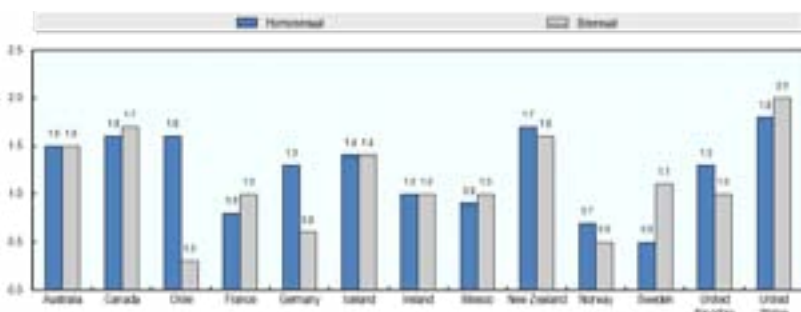
בנוסף ישנם סקרים האוספים נתונים על אוכלוסיית הלה"ב בעקיפין, ועל אחוז משקי הבית החד מיניים.

ב-2019 רכזו חוקרי הOECD את הנתונים על אחוז הלה"ב (לסביות, הומוסקסואלים וביסקסואלים) ב-14 מדינות בטבלה הבאה. בדומה למחקרים רבים, הנתונים שונים ממקום למקום. שוני זה מרמז על אלמנטים סביבתיים המשפיעים על אחוז הלה"ב.

OECD, Society at a Glance: OECD Social Indicators; A Spotlight on LGBT People, 2019, table 1.A.1, pp. 52-55.

בטבלה הבאה פילחו חוקרי הOECD את הנתונים לאחוזי הביסקסואלים ולאחוזי ההומוסקסואלים. אחוזי ההומוסקסואלים כוללים גם את אחוזי הלה"ב הנמשכות רק אל בנות מינם ואחוז הגברים ההומוסקסואלים קטן יותר.

הלמ"ס בישראל אינה אוספת מידע על נטייה מינית. עם זאת יש בלמ"ס מידע על שיעור משקי הבית החד מיניים ועל רישום ילדים לזוגות חד מיניים. מידע זה מוסתר בשל שיעורו הנמוך:

”הלמ"ס גם אינה אוספת ישירות מידע על משקי בית חד-מיניים. עם זאת, יש אפשרות עקרונית להוציא נתונים אלה בעקיפין מתוך שאלונים הכוללים תיאור של בני הבית והיחס ביניהם. שאלונים כאלה נמצאים, לדוגמה, בסקר משקי הבית, הסקר החברתי ומפקד האוכלוסין של הלמ"ס. עם זאת, מהלמ"ס נמסר כי האומדן שמתקבל מעיבוד זה נמצא נמוך משמעותית מההערכות הרווחות בדבר גודל האוכלוסייה הלהט"בית בישראל, ולכן אי-אפשר לפרסמו.” מעבר לכך נציגי הלמ"ס ציינו שאפשר להפיק נתונים על מספר הזוגות החד-מיניים שנישאו בחו"ל וביקשו להירשם במרשם האוכלוסין, כמו גם להפיק נתונים על רישום ילדים לזוגות חד-מיניים. עם זאת, גם בעניין זה הם הדגישו שהאומדנים מוטים כלפי מטה”

(סטטיסטיקה לאומית על אוכלוסיית הלהט"ב ועל משקי בית חד-מיניים. הכנסת – מרכז מחקר ומידע. י"ז בכסלו תשפ"א, 3 בדצמבר 2020 . עמוד 2)

